

МЕТА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЧЕРВЕНЬ • 2011 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 6/75 •

10-річчя історичного візиту Блаженного Папи Івана Павла II в Україну 23-27 червня 2001 року

Фото: Любомира КРИСИ

Сьогодні
у часописі
«Мета»:

2-3 стор.

Звернення Синоду
Єпископів
про збереження
суспільного миру

Звернення Синоду
Єпископів
про книговидавння

4-5 стор.

Голос папи Венедикта XVI
лунає на навколоремній
орбіті

Єгипет: християнських
дівчат силоміць віддають
заміж за мусульман

Шекспір був католиком?

6-7 стор.

Два візити –
один критичний погляд.

Роздуми, нав'язані візитом
патріарха Московського
Кіріла до Харкова, першої
столиці радянської України

8-9 стор.

Клуб знайомств. Щоб
серця єдналися в любові

Папеса Йоана.
Між істиною і домислами

10-12 стор.

Про що люди
шкодують перед смертю

Чи дійсно існує пекло?

Маніпуляції
Московського патріархату

**ГЛАВА УГКЦ ОСВЯТИВ
НОВИЙ ХРАМ НА ВІННИЧЧИНІ**

2 червня Блаженніший Святослав (Шевчук) освятив храм Вознесіння Христового у с. Погребище Вінницької області.

Як повідомив настоятель парафії Вознесіння Христового о. Тарас Мирка, храм будували всією громадою та з допомогою жертводавців п'ять років.

Перед початком Архиєрейської Божественної Літургії відбулося освячення престолу із вкладанням мошей, а відтак – саме освячення храму.

На Літургію, яку очолив Блаженніший Святослав, прибули гості з кількох парафій Вінниччини. З Патріархом співслужили о. Михайло Волошин, протопресвітер Вінницький, о. Тарас Мирка та о. Микола Дуркалець.

По завершенні Літургії Блаженніший Святослав зустрівся із представниками сільської, районної та обласної влади.

Credo-ua.org

**ВЛАДИКА ІГОР ОСВЯТИВ
НАРІЖНИЙ КАМІНЬ НОВОГО ХРАМУ**

8 червня, Архієпископ Львівський Владика Ігор Возняк освятив наріжний камінь під будівництво храму блаженного Миколая Чарнецького у м. Львові. Новий храм, яким опікуватимуться отці та брати Чину Найсвятішого Ізбавителя, буде зведено на перехресті вулиць Варшавської та Чорновола.

Участь у посвяченні також взяли протоігумен Львівської провінції Згромадження редемптористів о. Ігор Колісник, отці та брати-редемптористи, сестри-редемптористки, а також будівничі та парафіяни церкви св. Йосафата (м. Львів, вул. Замарстинівська).

За матеріалами www.csr.lviv.ua

**ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ
О. МАРКІЯНА ШАШКЕВИЧА**

7 червня Високопреосвященніший Владика Ігор (Возняк) взяв участь в урочистих заходах зі вшанування пам'яті видатного поета, лінгвіста, просвітителя о. Маркіяна Шашкевича. Саме цього дня минає 168 річниця від дня смерті поета, а у листопаді українська громадськість святкуватиме 200-ліття від дня народження о. Маркіяна.

Урочистість розпочалася на Личаківському цвинтарі Панахидою на могилі видатного священика, яку очолили Архієпископ Львівський УГКЦ Владика Ігор (Возняк) та Митрополит Львівський і Сокальський УПЦ КП Дмитрій (Рудюк). Спільно з ієрархами молилися також ректор о. Миколай Фредина та семінаристи Львівської Духовної Семінарії Святого Духа УГКЦ, синкел у справах монашества та мирян Львівської Архипархії УГКЦ о. Віталій Дуткевич, представники місцевої влади та інтелігенції.

Звернення Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ до духовенства і вірних УГКЦ та всіх людей доброї волі про збереження суспільного миру

**«Блаженні миротворці, бо вони
синами Божими назвуться»
(Мт. 5, 9).**

Дорогі у Христі!

У цей пасхальний час, коли воскреслий Христос приходить до своїх учнів перед своїм вознесенням, ми особливо переживаємо ту істину нашої віри, що день святої Пасхи є для нас найбільшим і найважливішим Днем перемоги. Саме цього дня Ісус Христос власною смертю переміг нашу смерть, а своїм славним воскресінням дарував нам вічне життя. У день Пасхи зазнав поразки неприятель людського роду – диявол, а у Христі перемогли ми всі. Ісус Христос приходить до апостолів крізь замкнені двері, щоб передати їм радість перемоги. Перші слова воскреслого Спасителя до апостолів «Мир вам!» найповніше передають цю всепереможну радість, засвідчену апостолом Іваном: «І зраділи учні, побачивши Господа» (Ів. 20, 20).

Святий апостол Павло навчає, що сам Христос є нашим миром, – Він, що «зробив із двох одне, зруйнувавши своїм тілом стіну, що була перегородою, тобто ворожнечу... вчинивши мир між нами через хрест, убивши на ньому ворожнечу» (Еф. 2, 14-16). Спаситель своєю хресною смертю і своїм воскресінням із мертвих примирив людство з Богом та впровадив мир між людьми, допомагаючи їм долати поділи, протистояння, напруження і ворожнечу. Віднині кожен, хто вірує в Христа і має в собі Його Святого Духа, втішається небесним миром і сам стає носієм миру для свого оточення, згідно зі словами апостола народів: «А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, доброта, вірність, тихість, здержливість» (Гал. 5, 22-23). Віднині всюди там, де людина робить місце Божої любові й миру, Господь встановляє між людьми однодумність і мир (пор. II Кор. 11, 13).

Цей Божий мир з особливою силою проявляється у молитовному зібранні Христових учнів. «В мирі» християнська спільнота заносить свою молитву Господеві; «в мирі» приносить Божої своє «святе приношення», повсякчасно приймаючи дар миру, що його Господь уділяє їй устами своїх служителів: «Мир всім!» Примирена у воскреслому Христі літургійна громада проповідує всьому створінню Євангеліє миру (пор. Еф. 6, 15) і своїм буттям вносить цей Божий мир у суспільство, адже Христові учні покликані бути «благовісниками миру і добра» у світі (пор. Рм. 10, 15).

Цей мир Христовий є однією з фундаментальних цінностей і нашого українського суспільства, і за нього ми маємо повсякчасно дякувати Господеві, від якого походить «всьяке добре давання і всякий звершений дар» (Літургія св. Івана Золотоустого). І хоч у новітній історії українського народу не один раз були спроби порушити суспільний мир, розпалити конфлікти між різними конфесійними, етнічними та регіональними спільнотами, на щастя для нас, за роки нашої незалежності мир Божий між нами завжди перемагав людську злобу і ненависть.

Однак, на превеликий жаль, нещодавно ми стали свідками, як деякі сили намагалися внести у наше суспільство протистояння чи, навіть, спровокувати конфлікт, загрожуючи таким чином суспільному мирові й злагоді. Особливо прикро, що режисери цього дійства обрали для своєї провокації дні, коли вся Європа відзначає День пам'яті та День примирення, спогадуючи перемогу над гітлерівським режимом. Саме в ті дні, коли ми мали б об'єднатися у молитві за мільйони жертв Другої світової війни та у вдячній пам'яті про всіх тих, хто боровся за волю і незалежність нашої батьківщини, було вчинено спробу впровадити напругу і протистояння, які становлять реальну загрозу мирові і єдності народу та держави. На тлі цих подій ми знову побачили, яким крихким є наш суспільний мир і якою небезпечною у своїх наслідках може бути безвідповідальність можновладців, помножена на агресивність і нетерпимість деяких політичних угруповань. Ми відчули небезпеку повернення фантомів та демонів минулого – культ грубої сили, нетерпимість, зневагу до миротворства, пошуки ворога й культивування ненависті до нього.

У цій ситуації свята Церква прагне піднести свій голос перестороги і закликати всіх до зберігання та утвердження в суспільстві миру як запоруки єдності держави і процвітання українського народу. З глибин десятиліть долинає до нас голос найвищого пастиря Вселенської Церкви, що вказує на найміцніший фундамент справжнього миру між людьми: «Мир на землі – найглибше прагнення людей усіх часів – може бути встановленим і утвердженим лише за умови пошанування ладу, встановленого Богом» (Іван XXIII, «Мир на землі»). А цей Богом встановлений лад спирається передусім на правду, справедливість, свободу й любов: правду, яку слід шанувати і шукати щирим серцем, навіть коли вона є прикрою і болючою; справедливість, яка не полягає в бажанні помсти чи намаганні відплатити «оком за око і зубом за зуб», але є відкритою до прощення, бо як неможливий мир без справедливості, так само неможлива справедливість без примирення і прощення; свободу, яка є не свавіллям чи вседозволеністю, а відповідальністю і готовністю до самопожертви в ім'я загального блага; нарешті – любов, яка не надимається, не шукає свого, не поривається до гніву, не тішиться, коли хтось чинить кривду, а радіє правдою (пор. I Кор. 13, 4-6). Щоби ми могли втішатися справжнім і тривалим миром, нам слід іти до правди, зокрема до історичної, бо всюди, де поширюється неправда і фальш, там неми-

нуче з'являється загроза поділів і конфліктів. Нам потрібно змагатися за справедливість, віддаючи шану кожній людині, яка своєю жертвою будувала нашу незалежність, а водночас нам слід стати на дорогу суспільного примирення і поєднання, благаючи у Господа зцілення численних ран минулого. Ми повинні захищати право народу на свободу, бо свобода – це чи не найцінніший дар, даний самим Творцем людині й народам. Нарешті, у всьому слід віддавати перевагу любові, згідно зі словами апостола народів: «Благаю вас поводитися достойно покликання, яким вас покликано, в повноті покорі й лагідності, з довготерпелістю, терплячи один одного в любові, стараючися зберігати єдність духа в союзі миру» (Еф. 4, 1-3).

Ті політичні сили, які спокушають суспільство п'янкою обіцяною негайної і легкої розв'язки наболілих проблем, роблять народів ведмежу послугову. Нема сумніву, що треба розбудити «напівсонний люд» у на загал зневіреному, а тому пасивному суспільстві. Однак щоб досягти такої мети, слід поводитися розважливо й обережно. Не можна провокувати людей, особливо недосвідчену молоддь, на сутичку, особливо насильницьку, з дійсними чи уявними винуватцями кризи. Єдиний правильний шлях – усім зростати у свободі й відповідальності: владі – вчитися бути слугами народу, а людям – ставати свідомими і відповідальними громадянами, спираючись у своїх діях на Божий Закон, зокрема в часи виборів до всіх гілок влади.

Відповідальність із боку влади за суспільне напруження і протистояння надзвичайно велика. Обманюють самих себе ті, хто сподівається відволікти увагу власного народу від складної економічної ситуації, виносячи на денне світло теми і символи, які не сприяють консолідації суспільства, а навпаки – поглиблюють розколи і протистояння. Історія показує недвозначно: як комуністичний, так і нацистський режими з однаковою ненавистю воювали проти всього Божого в людині й суспільстві. Рани минулого кровлять в нашому народі ще й досі. Тому в підходах до таких болісних і неоднозначних сторінок нашої історії, якими був період Другої світової війни, слід керуватися особливою обережністю, відповідальністю і максимальною об'єктивністю. Усім нам слід стати на дорогу примирення з нашим минулим, бо лиш пізнавши всю правду про нього і віддавши його в руки Божого милосердя, зможемо спільно будувати наше майбутнє. У зв'язку з цим Церква закликає можновладців усіх рівнів уникати всього, що загрожуватиме суспільному мирові; натомість підтримувати й утверджувати все, що веде до консолідації, солідарності та єдності народу. Злочином проти власного народу є здобувати політичні дивіденди через зневагу миру, єдності та злагоді в суспільстві! Так само не годиться в ім'я позірної захисту певних суспільних чи історичних цінностей підігравати своєю агресивністю всім тим, хто вносить у нашу українську хату провокації, протистояння і незгоди! Нам слід вчитися протиставляти злу силу Святого Духа, силу добра, згідно з поученням апостола: «Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром» (Рм. 12, 21).

Дорогі у Христі! У цей неспокійний час не втрачаймо пильності! Ми, діти Церкви, покликані бути миротворцями у світі і проголошувати Євангеліє миру, прощення та милосердя. Церква Христова, яка за своєю природою є носієм миру воскреслого Христа, ніколи не поблагословить злоби й ненависті, хоч би в які патріотичні, політичні чи ідеологічні шати вони були вдягнуті.

Запрошуючи своїх синів і доньок до збереження та зростання у Христовому мирі, Церква водночас закликає своїх вірних і всіх людей доброї волі до суспільної та громадянської активності. Українці повинні повірити у власні сили й гідними, цивілізованими методами відстоювати свої, Богом дані, права. Цей шлях є героїчним, бо нерідко вимагатиме від сміливців надзвичайної самопожертви та особистої жертви. Пам'ятаймо: справжня переміна в суспільстві починається у серці кожного із нас, – у серці, яке щиро намагається жити за Божим Законом, наполегливо уникає зла й чинить добро, шукає миру та його тримається (пор. Пс. 34, 15). Бо хто не має миру Божого в собі, не може передати його іншим.

У час непростих випробувань ХХ століття Митрополит Андрей сформулював настанову, яка звучить для нас як справжній заповіт і яку прагнемо сьогодні повторити: «Пам'ятайте, що ніколи корисного для свого народу не осягнете через протизву Божому Законові поведінку!» Жодні політичні, національні та будь-які інші аргументи не повинні спокушати нас до порушення Божого Закону. Натомість праведним життям і добрими ділами утверджуємо між нами мир, пам'ятаючи, що «плід праведності сіється у мирі тим, хто чинить мир» (Як. 3, 18).

У цьому дусі підносимо наші благання і молитви до всемилостивого Господа та звертаємося до всіх вас словами апостола: «Сам Господь миру нехай завжди дасть вам мир усяким способом. Господь з вами всіма!» (II Сол. 3, 16).

Від імені Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного Архієпископства
Української Греко-Католицької Церкви
† СВАТІСЛАВ

Дано в Києві,
при соборі Воскресіння Христового,
30 травня 2011 року Божого

Звернення Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства про книговидання

**Всесвітлішим, всечеснішим і преподобним отцям,
преподобним ченцям та черницям,
улюбленим у Христі мирянам
Української Греко-Католицької Церкви**

Дорогі у Христі!

Для утвердження Божого Царства, до якого покликана кожна людина, Ісус Христос вибрав дванадцятьох апостолів та, заснувавши свою Церкву, наділив її місією проповідувати Євангеліє: «Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа; навчаючи їх берегти все, що Я вам заповідав» (Мт. 28, 19-20). Отримавши у П'ятдесятницю дар Святого Духа, апостоли «пішли і проповідували всюди, а Господь допомагав їм та стверджував слово чудесами, які його супроводили» (Мр. 16, 20). Христова Церква непомірно зберігає прийнятий від апостолів дар віри та використовує різні засоби, щоби краще представити і захистити чистоту євангельського вчення, аби воно ставало більш доступним не тільки для християн, а й для всіх людей доброї волі. Саме це прагнення – зберегти Христову Благовість цілісною і живою – становить суть вчительського служіння Церкви, яке проявляється у передаванні та поясненні Божого Об'явлення.

У здійсненні свого вчительського служіння Церква не може залишити поза увагою сучасні комунікаційні засоби й активно використовує для проповідування Божого Слова книжкові та електронні видання, радіо- та телефір, можливості інтернету та ін. У цьому пастирському зверненні хочемо особливо наголосити на важливості використання всіх цих засобів для поширення та пояснення Господньої науки, а також звернути увагу на деякі небезпеки, які можуть бути з цим пов'язані.

Завдання релігійних публікацій є надзвичайно важливим. Його добре виражають слова, котрими євангеліст Іван завершує свою розповідь: «Все це написано, щоб увірували ви, що Ісус – Христос, Син Божий, а, увірувавши, щоб мали життя в Його ім'я» (Ів. 20, 31). У Святому Письмі Старого Завіту знаходимо розповідь про те, як читання однієї книги стало причиною до покаяння та навернення. Це подія, коли цар Йосія і весь вибраний народ після віднайдення Книги Божого Закону зобов'язалися «ходити слідом за Господом і пильнувати Його заповіді, накази і Його установи з усього серця й з усієї душі» (ІІ Цар. 23, 2). Ось яка велика сила натхненого книжного слова!

Сфера впливу друкованого слова набагато ширша від усної проповіді, і тому в нинішніх умовах церковний автор має набагато більші місіонерські можливості, ніж навіть дуже здібний добрий проповідник. Релігійні публікації – це також невичерпна скарбниця духовного досвіду християнського життя, бо вони покликані розбудити у вірних глибоке християнське благочестя, збагатити їх духовним досвідом. Користь від читання релігійної літератури є надзвичайно великою і тому, що без неї дуже важко піднести рівень богословської обізнаності у церковному середовищі та поза ним, а це на сьогодні є одним із пріоритетних завдань нашої Церкви.

Дякувати Богу, сьогодні поступово зростає кількість книжок, виданих на релігійну тематику, збільшується кількість церковних видавництв. Спрямування та зміст цієї літератури є різноманітними; не однаковою є і їхня якість. Тут доречно згадати Христову притчу про чоловіка, який посіяв на своєму полі добре зерно, але прийшов ворог і засіяв кукіль поміж пшеницю (Мт. 13, 24-30). Дуже прикро, що навіть на полицях церковних книжкових крамниць деколи можна натрапити на видання, які містять догматичні й богословські помилки та наповнені псевдохристиянською містикю. Зазвичай для таких книг характерні надмірна емоційність, схильність до апокаліптичних страхів (як виглядатиме кінець світу, що робити, аби врятуватися в «останні дні» і т.д.), надзвичайна прив'язаність до різних пророцтв та приватних об'явлень, не визнаних Церквою. Продавці або розповсюджувачі такої літератури стараються всякими способами переконати покупців, що читання і виконання того, що там написано, конечно потрібне для спасіння душі. Очевидно, що такі тексти не тільки що не мають нічого корисного, але і несуть у собі велику небезпеку для духовного життя вірних. Тому, дбаючи про добро своїх духовних дітей, Церква намагається захистити їх від шкідливого впливу, який може спричинити

ти читання літератури, що не затверджена та не схвалена церковною владою.

Дорогі у Христі, пам'ятаймо, що лише у Святому Письмі та святому Переданні міститься повнота науки Христа-Господа, необхідна для спасіння. Тому свята Церква в основу свого проповідування кладе насамперед Божі Заповіді, залишені нам у Святому Писанні та святому Переданні. Щоби зберегти чистоту Христової віри, вона ревно перевіряє, чи у проповідуванні та поясненні християнського віровчення не закрадаються помилки. Покликана берегти святу віру і знаючи, що князь темряви часом приймає образ ангела світла (пор. ІІ Кор. 11, 14), Церква старається перевіряти, чи не суперечать різні публікації навчання Святого Письма та тій науці, яку вона прийняла від апостолів і яку зберігає до сьогодні. А вірні, пам'ятаючи слова Христа, звернені до апостолів: «Хто слухає вас, Мене слухає» (Лк. 10, 16), мають охоче приймати повчання і настанови, які подають їм пастирі, особливо у цій дуже важливій ділянці.

Щоб упорядкувати церковне книговидавництво, Синод Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства ухвалив відповідну Інструкцію, призначену єпископам, духовенству УГКЦ, авторам і видавцям релігійної літератури, а також усім зацікавленим особам. У цій Інструкції особлива увага звернена на Святе Письмо та на Катехизми або інші рівноцінні тексти, які використовуються з катехитичною метою для передавання та роз'яснення Христової науки. Зважаючи на важливість усіх цих книг, Церква просить вірних перед їх читанням і використанням перевіряти, чи вони мають церковне затвердження.

Дотримуючись ранньохристиянського правила – як молимося, так і віруємо, – особливу увагу Церква звертає на літургійні тексти, які використовуються для богослужіння. Вони також потребують церковного затвердження.

Окремим чином треба згадати про різного роду акафісти, молебні, пасії, хресні дороги, дев'ятниці, молитви з різних нагод, до різних святих і т. п. Ці тексти мають на меті допомогти приватній молитві християнина та служать для його духовного розвитку, а тому обов'язково повинні мати церковний дозвіл на їх публікування.

Що ж стосується інших творів, в яких йде мова про питання християнської віри або моралі, то вони також повинні мати церковний дозвіл. Якщо якась книга дістала церковний дозвіл, то читач може бути певним, що в ній немає догматичних помилок. Якщо ж на перших сторінках книги вказано, що вона має церковне схвалення і благословення, то це означає, що вона виражає автентичну науку Церкви і тому рекомендується для читання.

Хочемо наголосити, що недостатньо самого напису, на кшталт: «За дозволом церковної влади» або «Схвалено Церквою». Самі по собі такі написи ще не означають, що за ними стоїть компетентна церковна влада; радше навпаки – вони лише можуть ввести в оману читача. Видання може вважатися як таке, що пройшло апробацію з боку церковної влади, лише тоді, якщо на початку публікації виразно вказано, хто, коли і яким документом дав дозвіл, затвердження чи схвалення і благословення тексту. Якщо ж цього немає, то це означає, що цей текст може бути спотвореним або не відповідати церковному вченню. Слід бути дуже уважним, купуючи та читаючи такі книги, бо вони можуть бути небезпечними для духовного життя християнина.

Дорогі у Христі! Встановивши такий порядок у сфері книговидання, Церква аж ніяк не прагне обмежити свободу слова чи видання. Це зроблено радше для того, щоб під іменем та авторитетом Церкви не розповсюджувалися спотворені вчення та погляди, які суперечать чистоті євангельської проповіді та апостольського передання.

**Від імені Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного Архиєпископства
Української Греко-Католицької Церкви
† СВЯТОСЛАВ
Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння
Христового,**

8 червня 2011 року Божого

Вшанували ще одного борця за волю України

У Львові встановили меморіальну таблицю Дмитру Палієву – визначній особистості українського політичного життя у період Першої світової війни й визвольних змагань українського народу у 1917-1920 роках і під час Другої світової війни. Автор меморіальної таблиці – відомий львівський скульптор Василь Ярич. Чин освячення здійснив капелан Прикарпатської Січі о. Михайло Нискогуз.

Пам'ятний знак встановлено на фасаді будинку № 8 на вулиці Винниченка, де Дмитро Палієв жив і працював як редактор і видавець українських патріотичних часописів. З відкриттям цього пам'ятного знака сучасне покоління має змогу відкрити для себе ще одну визначну постать, яка віддала своє життя за волю України – активіста Листопадового Чину, військовика Української Галицької Армії та Української Військової Організації. Вшанувати цю видатну постать прийшли численні львів'яни, гості міста.

Право відкрити меморіальну таблицю було надано голові Львівської Крайової станиці Братства Першої української дивізії Української національної армії Василеві Тимчию, ветерану ОУН-УПА Романові Шумському, почесному голові львівської організації Всеукраїнського об'єднання ветеранів Івану Говді та отаманові Козацького стрілецького братства Вікторові Федосюку (м. Луцьк).

Зі словами на пошану патріота, визначного політика та співорганізатора дивізії «Галичина» виступили історик Іван Сварник, голова Львівської міської організації Ліги українських жінок Лідія Купчик, депутат Львівської обласної ради першого демократичного скликання Олег Петрик.

Пані Лідія Купчик розповіла, зокрема, про родину Дмитра Палієва та його доньку Христину Турченко, яка мешкає сьогодні у США і своєю активною громадською працею продовжує справу батька. Сім'я Турченоків надає активну допомогу парафіяльній спільноті церкви св. Андрія Первозванного у Львові: допомагає організувати дитячий відпочинок у таборі «Цікаві канікули», який провадить Ліга українських жінок. Минулого літа пані Христина заспонсорувала дітям цієї парафії чудову поїздку по Шевченківських місцях, а цього літа діти поїдуть у Кам'янець-Подільський та Хотин. Також пані Лідія згадала про те, що кілька місяців тому у рамках святкування 15-ліття організації Ліги Українських жінок відбулася презентація книжки про Дмитра Палієва. Це більш як 700-сторінкове видання, у якому містяться спогади про цю непересічну постать. Отож, Дмитро Палієв повертається до нашої пам'яті.

Урочистості з нагоди відкриття меморіальної таблиці організували Прикарпатська Січ українського козацтва та Козацьке стрілецьке братство. У дійстві разом із козаками взяли участь курсанти лицею ім. Героїв Крут.

Олеся ПАСТЕРНАК

ГОЛОС ПАПИ ВЕНЕДИКТА XVI ЛУНАЄ НА НАВКОЛОЗЕМНІЙ ОРБІТІ

ГРЕЦІЯ: ЦЕРКВА БІДНІЄ РАЗОМ З ДЕРЖАВОЮ

Православна Церква в Греції перебуває на межі банкрутства. Маючи офіційний статус у країні, Церква міцно пов'язана з державою та отримує від неї дотації. Зараз, у важкі для Греції часи, Православна Церква розділяє наслідки кризи разом із державою. Так, внаслідок скорочення бюджету, багатьом православним спархіям бракує засобів для щоденної діяльності.

Тим часом уряд попереджає про необхідність подальшого «затягування поясів» відповідно до вимог фінансових інститутів. Міністерство фінансів заявило про те, що православному духовенству буде вдвічі зменшено розмір зарплати та пенсії.

Зазначимо, що більшість священників мають сім'ї, які їм необхідно годувати. Тому скорочення фінансування переживається священниками родинно важко.

Radio Watykańskie

У ТУРЕЧЧИНІ ВИЯВЛЕНО СТАРОДАВНІЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ ХРАМ

В турецькій місцевості Лаодикея археологи виявили один із найдавніших християнських храмів, зведений між 313 і 320 роками нашої ери.

«Споруда є не тільки одним із найстаріших храмів у світі, але й одним із найкраще збережених у порівнянні з іншими храмами IV століття, оскільки він кілька сотень років перебував під землею», – заявив керівник експедиції археолог Джеляль Шимшек. За його словами, храм був зведений одразу ж або невдовзі після оголошення в 313 році Міланського едикту, який поклав кінець переслідуванню християн у Римській імперії.

Архітектор сподівається, що після робіт із консервації пам'ятника, які триватимуть близько року, до нього буде відкрито доступ паломників та туристів. На думку експерта, беручи до уваги значення відкритого храму, на його відкриття турецька влада може запросити Папу Римського Венедикта XVI та православних патріархів.

Лаодикея знаходиться у Фрігії, на південному заході Туреччини. Тут, за переказами, деякий час перебував апостол Іван, який згадує про цю місцевість у своїй книзі «Одрокнення». Місто Лаодикея було засноване в III столітті до нашої ери царем Селевкідів Антіохом II на місці старого міста Діюполіс. У I-му столітті до нашої ери місто перейшло під контроль Римської імперії. Після її розпаду Лаодикея перебувала під владою Візантії, а в 1097 році була захоплена турками.

УНІАН-Релігії

ЄГИПЕТ: ХРИСТІЯНСЬКИХ ДІВЧАТ СИЛОМІЦЬ ВІДДАЮТЬ ЗАМУЖ ЗА МУСУЛЬМАН

Після цьогорічного січневого перевороту в Єгипті частіше почали зникати коптські дівчата. Один із священників у Каїрі розповів, що тільки з його парафії зникла 21 дівчина, а наймолодшій із них виповнилося всього 14 років.

У більшості випадків, коли зникла дівчинку-християнку сім'я усе ж віднаходила, то вона була вже навірена в іслам і заміжня. Копти організували серію притулків при монастирях для дівчат, які хочуть повернутися до батьків, проте багатьох із них сім'я, в якій вони виростили, вже не хоче прийняти назад.

Але найгіршою проблемою для цих молодих жінок у Єгипті є незворотність переходу в іслам. Релігійна приналежність вказана на ідентифікаційних документах, і якщо світський закон таки допускає зворотні переходи у християнство з ісламу, то при зростаючому впливі шариату їх дуже важко здійснити на практиці, не звертаючись за юридичною допомогою. Крім цього, за законами шариату, навернення з ісламу до християнства карається смертю.

Відомо також, що, крім Єгипту, дівчат силоміць навіряють в іслам та видають заміж у Індії, Пакистані, Шрі-Ланці.

AINA

В АНГЛІЇ ШТРАФУВАТИМУТЬ ЗА НЕЦЕНЗУРНУ ЛАЙКУ

Мешканців англійського міста Барнслі (Південний Йоркшир) будуть штрафувати на 80 євро за вживання нецензурної лексики. Правила вже вступили в силу, і поліція взялася до чергування в центрі міста. Таким чином влада хоче очистити місто від дрібних хуліганів і підняти його престиж. Загалом цей крок зроблено в рамках великої кампанії, спрямованої на боротьбу з антисоціальною поведінкою.

За словами ініціаторів нововведень, що представляють сферу бізнесу, хулігани відлякують клієнтів магазинів центральної частини міста. Крім цього, жителі та гості Барнслі скаржаться на те, що вулична лайка їх ображає їхні почуття.

LB.ua

Днями Папа Римський вперше в історії провів сеанс зв'язку із космосом. Відеоконференція між ватиканським Апостольським палацом та членами Міжнародної космічної станції (МКС) тривала близько 20 хвилин.

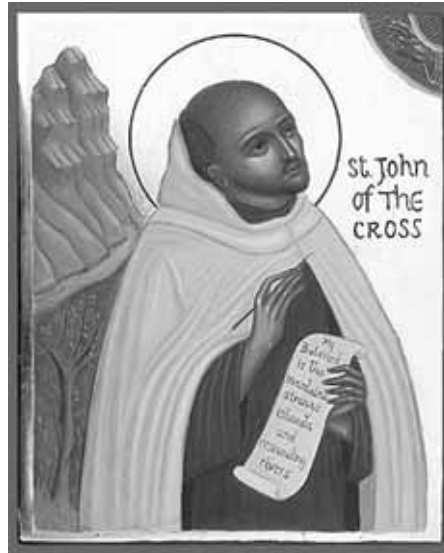
На початку розмови Папа Венедикт XVI благословив космонавтів на латині, потім перейшов на англійську мову, а двох

італійських астронавтів понтифік вітав їхньою рідною мовою.

Спочатку спілкування з астронавтами було заплановане на 4 травня, проте було перенесене через відкладений старт американського шатла «Endeavour». А 29 квітня NASA взагалі оголосила про відміну запуску шатла через проблеми з нагрівачем.

У КАТОЛІКІВ З'ЯВИТЬСЯ 34-Й УЧИТЕЛЬ ЦЕРКВИ

Як очікується, найближчим часом Папа Римський Венедикт XVI проголосить іспанського католицького святого Йоана з Авілі (1499-1569) 34-м «учителем Церкви». Відомий як «апостол Андалусії», святий Йоан Авільський сприяв поширенню богословських знань серед католицького духовенства Іспанії і почитається через це як святий заступник іспанських священників.

Народився Йоан (Хуан) Авільський в містечку Альмодовар-дель-Кампо біля Толеди. В молодості вивчав право в університеті Саламанки, проте навчання не закінчив. У 1520-1526 рр. вивчав філософію і богослов'я в Алькале, після чого був рукоположений у священство. Мав намір поїхати до Мексики як місіонер, проте архієпископ Се-

вільї переконав його в тому, що властивий Йоану ораторський хист принесе більше користі в Іспанії. Йоан оселився в Севільї, де невдовзі набув широкі популярності як церковний проповідник. У 1532 р. за помилковим доносом був арештований і близько року провів у в'язниці. У 1537 р. був виправданий. Після цього переїхав до Гранади, де заснував декілька навчальних закладів. Проповідував на території Андалусії. Підтримував товариські взаємини з багатьма знаменитими сучасниками, листувався, зокрема, з Ігнатієм Лойолою та Терезою Авільською. Залишив обширну літературну спадщину. Помер у 1569 р. в Монтільє. У 1894 р. був беатифікований, в 1970 р. – канонізований.

«Вчитель Церкви» («Doctor Ecclesiae») – почесне звання, яке з 1298 р. присвоюється в Католицькій Церкві найбільш авторитетним богословам. На сьогодні загальна кількість «учителів Церкви» – 33 особи (в їх числі – три жінки). Серед них:

Визнані «учителями Церкви» в 1298 р.:

1. Амвросій Медіолянський
2. Єронім Стридонський
3. Аврелій Августин Блаженний
4. Григорій Великий;
5. Афанасій Александрійський (296-373)
6. Василій Великий
7. Григорій Богослов
8. Іван Золотоустий.

Визнані «учителями Церкви» в подальшому:

9. Альберт Великий (Doctor Universalis)
10. Альфонс Лігуорі (1696-1787)
11. Ансельм Кентерберійський (Doctor Magnificus)
12. Антоній Падуанський
13. Беда Преподобний
14. Бернар Клервоський (Doctor Mellifluus)
15. Бонавентура (Doctor Seraphicus)
16. Кирило Александрійський (Doctor Incarnationis),
17. Кирило Єрусалимський (315-386)
18. Єфрем Сирин
19. Франциск Сальський
20. Іларій Пиктавійський
21. Ісидор Севільський
22. Іван Дамаскин
23. Іван Креста
24. Лаврентій Бриндізійський
25. Лев Великий (папа в 440-461),
26. Петро Канізі
27. Петро Христорог
28. Петро Даміані
29. Роберто Белларміно
30. Тома Аквінський (Doctor Angelicus)
31. Тереза Авільська
32. Катерина Сієнська
33. Тереза з Лізьє.

Жінки, як бачимо, з'явилися у цьому переліку останніми. Так, титул «учитель Церкви» присвоєно Катерині Сієнській та Терезі Авільській Папою Римським Павлом VI у 1970 році, а Терезу з Лізьє титулував у 1997 р. Папа Іван Павло II.

Regions.ru

У САНКТ-ПЕТЕРБУРЗІ АПОСТОЛЬСЬКИЙ НУНЦІЙ ОСВЯТИВ ПАМ'ЯТНИК КАТОЛІКАМ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ – ЖЕРТВАМ РЕПРЕСІЙ

31 травня Апостольський нунцій в Російській Федерації архієпископ Іван Юркович освятив у Санкт-Петербурзі пам'ятник католикам Советського Союзу – жертвам політичних репресій. Його зведено на території колишнього Виборзького кладовища, біля храму Відвідин Пресвятої Діви Марією Єлисавети, який нині відбуджується з руїн. За словами нунція, цей

храм, який довгий час був закритим, а також знесене кладовище є уособленням Церкви в Росії, де католики десятиліттями терпіли переслідування за віру «у стражданнях, в загальному забутті».

На католицькому Виборзькому кладовищі поховано понад 40 тисяч чоловік. Серед них – могильовські митрополити та єпископи, архієпископ Олександр Бенуа, лицейний товариш А.Пушкіна Костянтин Данзас та інші відомі особи. Зараз територія кладовища зайнята промисловими підприємствами, але під корпусами фабрик та під асфальтом до сих пір покоїться прах петербурзьких католиків. Нині обговорюється проект настоятеля парафії Відвідин Єлисавети о. Ріхарда Штарка зі створення на місці кладовища Парку Пам'яті.

Освячений пам'ятник ідентичний із тим, який встановлено в жовтні минулого року на Львовашовському кладовищі. Проте в Львовашові, на місці масових поховань жертв сталінських репресій, з міськими властями не вдалося погодити викарбування на пам'ятнику імен католицьких свяще-

ників, які постраждали за віру. Цього ж разу під плитою з чорного мармуру, який символізує гору Голготу, вибито імена 16 священнослужителів-мучеників, і в даний час триває процес беатифікації кількох із них: єпископа Антонія Малецького, о. Костянтина Будкевича та о. Павла Хомича.

radiovaticana.org

ШЕКСПІР БУВ КАТОЛИКОМ?

Вільям Шекспір, імовірно, був католиком, але навряд чи святим, – заявив архієпископ Кентерберійський Роуен Вільямс. Тим самим глава Англійської Церкви підтвердив гіпотези вчених щодо релігійності одного з найвидатніших письменників англійської літератури і реформатора театру.

Предстоятель англійкан зазначив, що особисто він не має переконливих доказів про зв'язок драматурга з католицизмом, але вважає, що Шекспір був католиком і мав багато друзів та колег серед католиків. «Наскільки він був віруючим і як він реалізовував свою віру – я не маю поняття. Багато в чому Шекспір був не особливо приємною людиною – він завжди шокував інших. Наприкінці життя Шекспір скуповував зерно і землі в Стратфордї. Якщо він був християнином, то не святим», – підсумував англійканський архієпископ Роуен Вільямс. Він також зазначив, що в творчості Шекспіра ключовими є такі поняття прощення і бла-

годати Божої.

Розмови про католицизм автора «Макбета» є предметом численних суперечок і досліджень у медіа та серед науковців. Наприклад, британський журналіст Френсіс Філіпс підтвердив основні аргументи на користь припущення, що Шекспір був католиком. Публіцист наголосив, що на освіту і світогляд поета вплинуло саме католицьке виховання. На його думку, відсутність біографічних записів Шекспіра можна пояснити тим, що драматург особисто знищив докази свого католицького віросповідання, оскільки побоювався, що, як представник «забороненої» релігії, він втратить життя. А шекспірівські біографи Пітер Акройд та Клер Асквіт звертають увагу, що у п'єсі «Гамлет» зашифровані натяки на імена його знайомих католиків.

Професор університету «Аве Марія», що у штаті Флорида, Джон Пірс у своїй праці «Боротьба за Шекспіра» нагадує, що поет походить зі Стратфор-

да у Йоркширі – колиски католицького неоконформізму. Документи 1592 року також засвідчують, що батько Вільяма Джон відмовлявся брати участь в англійканських богослужіннях.

«Католицький Оглядач»

АНГЛІЙСЬКОМУ ЛІКАРЕВІ ЗАГРОЖУЄ ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА РОЗМОВУ ПРО БОГА

Генеральна медична рада (ГМР) винесла сімейному лікарю Річарду Скотту попередження із занесенням до послужного списку за розмову з пацієнтом про Бога. Це було розцінено як «докучання» (harassment) і «безчестя професії». Тепер 50-річний сімейний лікар, випускник Кембриджа, батько трьох дітей боїться втратити роботу, хоча він і оскаржив це покарання в суді, повідомляє британська газета «The Daily Telegraph».

Розмова, яка розцінюється як провина, відбулася в 2010 році: після візиту до доктора мати пацієнта звинуватила його в тому, що він, зловживаючи своїм становищем, нав'язував їй синові релігію. Сам доктор Скотт стверджує, що діяв у рамках інструкцій: запитав у пацієнта-інвіря, чи можна поговорити з ним про християнство, і припинив розмову одразу ж, як тільки його про це попросили. Крім того, розмова перейшла на релігійні теми лише після того, як із медичними було покінчено. «Він уважав, що справа тут – лише в медицині, а я відповів, що, можливо, і не лише, – розповів про бесіду медик. – Це була добровільна розмова двох дорослих людей».

У ГМР докторові Скотту заявили, що його прояви своїх релігійних переконань пригнітили його пацієнта і що вони не відповідають вимогам, які ставляються перед лікарем.

Доктор Скотт працює лікарем уже 28 років. Він – співробітник медичного центру «Вітезда»* в Маргейті (графство Кент). Усі шість лікарів центру – християни, і в інформації про центр, розміщеній на офіційному сайті Національної медичної служби, міститься попередження, що вони під час прийому можуть обговорювати з пацієнтом духо-

вні питання.

Доктор Скотт стверджує, що він обговорював свою віру вже з тисячами пацієнтів, оскільки переконаний, що у лікуванні присутній і духовний момент. Інколи пацієнтам це не подобалося, але всі непорозуміння завжди вирішувалися на місці і ніколи не бували приводом для скарг начальства. Він готовий захищати своє чесне ім'я, навіть якщо це коштуватиме йому звільнення. «Те, що сталося зі мною, несправедливо, і я хочу захистити всіх християн, на яких тиснуть на службі», – заявив він.

* Вітезда – згадувана в Євангелії купіль, де відбувалися чудесні зцілення.

50 ТИСЯЧ БРАЗИЛЬЦІВ ВИЙШЛИ НА МАРШ ПРОТИ ПОКАРАННЯ ЗА ГОМОФОБІЮ

виступить проти гомосексуальної поведінки», – зауважив генеральний вікарій архієпархії Ріо-де-Жанейро о. Пауло Серджіо Кастеляно.

Марш проти покарання за гомофобію став великою екуменічною подією – його головними організаторами виступили як католики, так і протестанти. Пастор Сайлас Малафія, один з організаторів маршу, зазначає, що законопроект є неконституційним і виступає проти сім'ї: «Це ганьба, що закон, під приводом захисту гомосексуальної поведінки, має реальну мету одягнути кайдани на суспільство і пропонує кримінальну відповідальність для тих, хто виступає проти гомосек-

суальної поведінки. Цим законом хочуть вдарити в сім'ю, релігійні питання і свободу слова».

Коли нещодавно Верховний суд Бразилії таки визнав одностатеві зв'язки подружніми, єпископ Ріо-де-Жанейро Антоніо Аугусто Діаса Дуарте пояснив, що Церква хоч і не допускає дискримінації щодо гомосексуалістів, але хоче, щоб також поважали і її думку з цього питання, як і позицію щодо подружжя, чітко визначеного як союз між чоловіком і жінкою. Після рішення Верховного суду тамтешній єпископат скерував до вірних листа з поясненням позиції Церкви.

«Католицький Оглядач»

«Ми не дамо на себе одягнути кайдани – ми хочемо свободи думок і поваги до прав сім'ї», – під таким гаслом 1 червня в столиці Бразилії понад п'ятдесят тисяч осіб пройшли маршем протесту. Демонстранти закликали своїх парламентаріїв не затверджувати проект, який передбачає покарання за гомофобію. «Якщо запропонований проект поправок до законодавства буде прийнято, то каратимуть кожного, хто, відповідно до вчення Церкви,

В АРГЕНТИНІ ЗЛОДІЇ ПОГРАБУВАЛИ ХРАМ ТА ПОГРОЖУВАЛИ СВЯЩЕНИКУ

Троє чоловіків увірвалися 31 травня до парафіяльного будинку священика при базиліці св. Розі з Ліми у Буенос-Айресі і викрали близько \$4300 готівкою, чаші та священний посуд. 50-річний настоятель базилики спав у своїй кімнаті, коли злодії увірвалися, погрожувавши стріляти в нього, та зв'язали йому руки. Аргентинська агенція «DuN news» повідомляє, що, згідно з повідомленнями поліції, напад відбувся близько третьої години ночі. Зловмисники пробралися до будинку через вікно.

Тим часом в архієпархії Буенос-Айреса оприлюднили заяву, в якій сказано, що злодії спочатку «забрали особисті речі настоятеля, а потім вдерлися до за-христії». Після того, як зловмисники втекли, о. Альберто Сораче зумів звільнитися і поінформувати поліцію про цей випадок.

Настоятель також повідомив, що за 10 років свого служіння у базиліці св. Розі з Ліми вже «було кілька випадків пограбування, але не такого масштабу».

«Католицький Оглядач»

ЗЛОДІЇ ВДЯГЛИСЯ МОНАХІНЯМИ І ПОГРАБУВАЛИ БАНК

Двоє грабіжників у чорних костюмах монахинь з гумовими масками на обличчях пограбували банк у Чікаго. Напад стався в неділю, 29 травня, усього за кілька хвилин до закриття банку наприкінці робочого дня. При цьому грабіжники повністю інсценували епізод з кінофільму «Місто» («The Town»), де пограбування також здійснюють зловмисники у костюмах католицьких черниць, зазначається в повідомленні сайту CathNews.

Обидва грабіжники, які мали при собі зброю, перестрибнули через прилавок і зажадали від двох службовців банківського сховища, аби вони наповнили грошовими купюрами речовий мішок, повідомила поліція Чікаго. Після цього грабіжники – чоловік і жінка – вбігли з приміщення банку і від'їхали у невідомому напрямку на сріблястому «Шевроле» з тонованими шибками.

Поліція не розкриває, скільки грошей було взято в банку під час нальоту, але відзначає, що внаслідок інциденту ніхто зі співробітників установи не постраждав.

Седмица.гу

ШАХРАЇ ВІД ІМЕНІ ЧУДЕСНО ЗЦІЛЕНОЇ МОНАХІНІ ЗБИРАЮТЬ ГРОШІ

В інтернеті поширюються заклики про фінансову допомогу від імені сестри Марі Сімон-П'єр Норман, яка була чудесно зцілена за заступництвом блаженного Івана Павла II. «Є люди, які хотіли б використати популярність с. Марі Сімон-П'єр після беатифікації Івана Павла II», – оголосив речник Конференції єпископів Франції о. Бернар Подвін.

Аби припинити аферу, згромадження Малих Сестер Католицького Материнства, до якого належить зцілена монахиня, оприлюднило заяву, в якій заперечує, що с. Марі Сімон-П'єр нібито має свій профіль в інтернеті. Також у заяві наголошено, що вона «не пропонує жодної акції» – благодійної, суспільної, гуманітарної і т.д. Отже, будь-яке прохання, скероване від її імені, є «крадіжкою ідентичності», яке може бути «спробою шахрайства», – застерігається у заяві, підписаній генеральною настоятелькою згромадження с. Марі-Томас Фабре.

«Католицький Оглядач»

НЕВДОВЗІ МУСУЛЬМАНИНОМ БУДЕ КОЖЕН ДЕСЯТИЙ ШВЕЙЦАРЕЦЬ

Вже в цьому столітті понад 10% населення Швейцарії буде сповідувати іслам, вважає історик релігії з Фрайбурга Жан-Франсуа Майєр, який займається питаннями розвитку релігійних громад у Швейцарії останні 20 років.

В інтерв'ю фрайбурзькій щоденній газеті «Liberté» Майєр заявив, що збільшенню кількості мусульман у Швейцарії сприяє насамперед демографічний фактор: мусульманські групи серед населення країни є набагато молодшими від усіх інших. Що ж стосується проповіді ісламу серед немусульманського населення, то тут вчені вбачають суперечливі тенденції і не можуть дійти спільної думки, наскільки великим буде відсоток швейцарців, які приймають іслам.

Згідно з даними перепису населення, в 2000 році в Швейцарії мешкало приблизно 310 тис. мусульман. Вони становили 4,3% населення. На сьогоднішній момент немає точних даних про кількість мусульман у країні, але статистика відзначає помітний приріст мусульманського населення.

Седмица.Ru

ПРО БЛАЖЕННОГО ПАПУ

Читаючи матеріали про останній візит патріарха Московського і всієї Русі Кірила до першої столиці України, мені пригадався візит Його Святості Івана Павла II до України. І зовсім не в контексті тодішніх можливостей Фотішопу.

Нагадаю, що остаточний термін візиту Івана Павла II до України було визначено як 23-27 червня 2001 року. У дні тижня – субота, неділя, понеділок, вівторок і серeda. Тоді центральна влада не подарувала задля такої події жодного вихідного! У Львові, правда, місцеві чиновники були по-блажливими, і Львів у ті дні «офіційно» не працював.

жавного візиту, який очолив міністр закордонних справ Анатолій Зленко. Організацію візиту контролював особисто Леонід Кучма. Уряд затвердив кошторис витрат на забезпечення візиту глави держави Ватикан на загальну суму 3.313 тис. гривень, з яких 1.932 тис. гривень становили витрати на забезпечення громадського порядку. Забігаючи наперед, саме оці старання держави були помічені всіма, хто супроводжував Папу. У Ватикані прямо тоді визнали, що навіть в Латинській Америці чи Іраку з безпекою на зустрічах із Папою було вільніше.

До приїзду Папи готували-

Роздуми, нав'язані візитом патріарха Московського Кірила до Харкова, першої столиці радянської України

Папа Іван Павло II оцінив старання кожної Церкви і погодився зустрітися з усіма бажаними. Зокрема, 24 червня Папа мав зустріч у Національній філармонії з представниками Всеукраїнської Ради Церков та релігійних організацій. Блаженніший Любомир спочатку сказав «кілька слів про те, ким ми є», бо зібралися тоді керівники шістнадцяти найбільш поширених в Україні Церков та релігійних організацій. Папа Іван Павло II від щирого серця дав високу оцінку діяльності Ради. Пригадувався, а чи могла б бути насправді демократич-

му вимірі». Перед присутніми Папа згадав про «жахливу данину крові», про Бабин Яр, про масове вбивство євреїв, про злочини проти мусульманської громади в Україні, про татар, вивезених із Криму в азійські республіки Радянського Союзу.

На цій зустрічі не було представників Української Православної Церкви (Московського патріархату), проте свою лепту в організацію візиту Церква таки внесла. Зокрема, перед візитом митрополит Володимир (Сабодан) написав Святішому Отцеві листа з наполяганням відтермінувати поїздку Папи в Укра-

ської Православної Церкви».

А ще пригадується пресконференція керівника справами УПЦ владики Митрофана, який тоді попередив, що «ми влаштуємо молитовні стояння і всенощні бдіння біля врат Києво-Печерської Лаври і Святої Софії, бо це – наші святині». Таке, певно, було продумано на той випадок, якщо б понтифік дуже наполегливо рвався до Києво-Печерської Лаври.

Думаю, що до величної християнської української святині нині блаженному Папі, певно, таки кортіло, але що поробиш: не судилося.

Отут і згадалася одна подія,

Мушу визнати, що до візиту Папи готувалися ретельно. Готувалися як в Україні, так і у Ватикані. Так, напередодні візиту Івана Павла II 15 червня до Риму їздив кардинал Любомир, тодішній глава УГКЦ. В Україні готувалася насамперед держава, бо Папа – ще й глава держави Ватикан.

Задовго до візиту Папи президент України підписав розпорядження, яким утворив Організаційний комітет з підготовки та проведення дер-

ся більш ніж старанно й інші християнські Церкви: хто – в рамках Всеукраїнської Ради Церков, а хто – самостійно. З нагоди цієї події в УГКЦ, наприклад, було поширено Пастирський лист греко-католицьких єпископів до духовенства і вірних з нагоди закінчення Великого Ювілею 2000 року Різдва Христового, який 13 грудня 2000 року підписав Любомир Гузар як єпископ-помічник Глави УГКЦ.

ною держава, яка не повністю шанує релігійну свободу громадян? Закономірно, що «нема справжньої демократії там, де нехтують однією з основних людських свобод». Зосередив увагу присутніх на невідкладному завданні соціальної та моральної перебудови країни, бо «тільки у дусі пошани до релігійної свободи є можливим будувати суспільство у повністю людсько-

їну у зв'язку з невирішеними проблемами, пов'язаними із розвитком Української Греко-Католицької Церкви в Україні. Його Святість, звісно, відписав... з проханням зустрітися: «Щоб підкреслити прагнення єдності, щиро бажав би зустрітися також і з Вами, Достойний Брате, щоб через братні обійми особисто вказати Вам любов, яку плекаю до Вас і до всіх вірних Україн-

яка мала місце в 1959 році – часі, в якому свобода совісті не дуже пошановувалася: за обміном досвіду до Києва приїхала американська делегація працівників поштового зв'язку. Задля візиту поважних п'яти зв'язківців США Міністерством зв'язку СРСР окремо було затверджено програму прийому, в якій, окрім відвідин Київського поштамту, ознайом-

лення з роботою двох міських відділень зв'язку, однієї контори та приміського відділення зв'язку, обов'язково було передбачено ... відвідання Києво-Печерської Лаври. Добре, що хоч американцям поталанило!

Деякі православні, роздумуючи вголос про візит понтифіка до України, оперували поняттям «канонічна територія». Час показав, що мислення категоріями «канонічних територій» і конфесійної приналежності виявилось дуже зручним для маніпулювання. Патріарх РПЦ Алексій II навіть звинуватив Папу у порушенні етикету, бо, мовляв, Папа – «не тільки глава держави, але й глава Церкви», а в таких випадках «заввичай питається згоди або очікується запрошення» з боку провідної релігійної організації країни.

За логікою російського патріарха, в Україні такою релігійною організацією є УПЦ Московського патріархату, в якій Святіший Отець і мав би попросити згоди. Звісна річ, що така «логіка» не має найменшої логіки, бо говорити, що Київська Церква є канонічною територією Московського патріархату, якимось язиком не повертається, а «документа про приватизацію» нашої території Російська Православна Церква зацікавленому Божому люду не показувала. Поки що...

Все таки 23 червня 2001 року о 12.30 в аеропорті «Бориспіль» приземлився спеціальний літак, який довправив до України Його Святість Івана Павла II. Відразу по прильоті Святіший Отець щиро зізнався, що «довго очікував цього візиту й ревно молився, щоби він міг здійснитись. Нарешті, з глибоким хвилюванням і радістю, я зміг поцілувати улюблену землю України!» Дорогих йому українців Папа обійняв усіх – від Донецька до Львова, від Харкова до Одеси та Сімферополя!

Кожен крок Його Святості в Україні пам'ятаємо і нині: чи то молитва до Зарваницької Богородиці, під чий покров Святіший Отець віддав свою подорож, чи то його зустріч із дітьми політики, культури, науки та підприємництва, на якій кожному нині блаженний Папа сказав своє Слово. Папа Іван Павло II навіть читав нашу Конституцію і дав високу оцінку «тому факту, що преамбула Конституції України пригадує своїм громадянам «відповідальність перед Богом»! Чи багато в Україні після звернення Його Святості уваги зважають на преамбулу Основного Закону України?!

Говорив тоді Папа Іван Павло II і про нановозбудову

нашу незалежність, яка відкрила багатообіцяючий період, що «зобов'язує громадян поставити собі за мету «будувати рідну хату» – Україну, як любив пригадувати Митрополит Андрей Шептицький». Говорив про міцні духовні корені – попри спокуси беззаконня і корупції. Говорив про щирий заклик до єдності християн: «Нехай же християни третього тисячоліття постануть перед світом з одним серцем і з однією душею!»

А чого варті його слова політичним діячам: «Приймайте завжди близько до серця долю убогих і всіма законними способами дійте так, щоб кожному був запевнений доступ до справжнього добробуту!» Чи до тих, хто займається науковими дослідженнями: «Нехай буде постійним попередженням жадлива суспільна, економічна та екологічна чорнобильська катастрофа! Технічні можливості мусять бути поєднані з незмінними етичними цінностями!»

Нашим промисловцям та підприємцям слов'янський Папа побажав «дивитися на особу, а не на прибуток, як мету кожної економіки, щоб була пошанована людська гідність; діяти завжди в легально, яка є гарантією справедливості!» Хіба не актуально?! Я – про Україну і на сей раз!

27 червня о 18.10 розпочалася «зворушлива хвилина прощання» Папи Івана Павла II з Україною. Його Святість подякував людям за щирий прийом та гостинність, «про які ніколи не зможу забути». Подякував Україні – «що оборила Європу своєю невтомною та героїчною боротьбою проти загарбницьких орд». Папа висловив побажання, «щоб Україна як повноправний член увійшла до Європи», згадавши, однак, і слова Тараса Шевченка: «В своїй хаті – своя правда, і сила, і воля».

Приймали Папу Івана Павла II на найвищому рівні. З почесною вартою, гимнами, залпами гармат – це зі сторони держави. І «Любимо тебе!», «Укріпи нашу віру!», «Серце Марії перемагає!», навіть – «Сибір вітає Папу!»... – зі сторони її громадян. І обдарували Його Святість найщиріше. Першим подарунком Папі став рукописний молитовник – як символ періоду підпілля УГКЦ. Львів'яни, окрім ікон та інших духовних атрибутів, подарували книгу-збірку дитячих листів на адресу Його Святості.

Святіший Отець віддячив. Своєю перфектною українською мовою... Пісенькою у Львові про дощик, сонечко... Папа співає, однак не перед такою кількістю – і «так довго і так добре Папа ніколи не співав!».

До України Папа приїхав підготовленим. Українською історією – як Церкви, так і України. Згадав кардинала Йосифа Сліпого – «героїчного ісповідника віри, який зазнав суворого ув'язнення аж протягом 18 років». Подякував Богові за «Церкву, яка дихає двома легенями східної й західної традиції».

Його Святість не раз згадував Слугу Божого Митрополита Андрея Шептицького. В оцінці митрополита пригадав попередника Папу Пія XII, який сказав, що його (Шептицького) благородне життя було перерване «не настільки глибоким віком, як стражданнями його душі як Пастиря, що зазнав ударів разом зі своїм стадом». Я вже не кажу, що про ним же беатифікованих мучеників Віри Христової Іван Павло II знав більше, ніж я знаю про них нині!

Понтифік не раз цитував Тараса Шевченка, пригадавав із Григорія Сковороди: «Усе минає, тільки любов після всього зостається. Усе минає, але не Бог і не любов!»

Будучи в Україні, блажен-

ний Папа не говорив про якийсь спільний світ: чи то ватиканський, чи взагалі італійський. Він перший «зі світу сильних» висловив свою солідарність та молитовну співучасть своїй нації на 70-ту річницю «сумних подій голодомору», де ті події назвав «божевільним смертоносним задумом», після втілення якого «житниця Європи» вже більше не могла прогудувати власних дітей, які гинули мільйонами».

А ще тоді Святіший Отець Іван Павло II зробив особистий дарунок хворим дітям – передав у дар Київській міській лікарні № 2 обладнан-

ня для дитячого операційного блоку і для реанімації новонароджених. Ну, скажіть: кому в Україні таке не сподобається?! Тому-то після візиту 57,6% українських громадян позитивно оцінили приїзд Івана Павла II до України (перед візитом позитивно налаштованих було 44%).

Через десять років Блаженнішого Любомира (Гузара) запитали, як вплинув візит Його Святості до України на українську владу та український народ. Про владу Його Блаженство не міг «сказати точно», бо за десять років

вона змінилася. А про народ – пригадав, що напередодні десятої річниці розпитують його здебільшого якраз про ті події.

Це й не дивно, бо блаженного Папу любили. І не в останню чергу – через те, що це, певно, перший понтифік, який умів вибачитися. Підраховували, що усього з моменту обрання Папою Іван Павло II вибачався з різних причин близько 100 разів.

Найперше, здається, вибачився перед італійцями за погане володіння їхньою мовою. Перед китайцями вибачався за допущені Католицькою Церквою помилки часів колоніалізму. Вибачався перед індіанцями та африканцями. Перед юдеями – за антисемітизм Церкви...

У 1992 році публічно вибачався перед покійним вже не одне століття Галілео Галілеєм, оголосив рішення інквізиції помилковим і реабілітував вченого, повернувши йому «право бути законним сином Церкви». Потім були реабілітовані Джордано Бруно, Савонарола, Ян Гус та Мартін Лютер. У зверненні до жінок Папа щиро кається у співучасті Церкви в їх пригніченні, приніс вибачення за несправедливість і дискримінацію в оплаті праці, кар'єрі і в усьому, що стосується демократичних прав та обов'язків громадян. У 1995 році від імені Католицької Церкви Вселен-

ської Архиєрей попросив прощення за зло, вчинене «братом з інших конфесій». У Києві відразу ж по прибутті в аеропорт визнав провину за «помилки, довершені Католицькою Церквою у далекому і недавньому минулому».

Отакий-то спогад залишився про Папу Івана Павла II. Правильніше – про Блаженного Папу...

Надія КНЯЗЕВ,
«Українська правда»

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

30) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 21.06.1963 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 90 кг.; очі – сині; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесний, розсудливий, уважний; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, сауна; (11) – радісна, розсудлива, до 40 років; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – кухар, будівельник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – с. Підгайчики; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-457-41-89.

31) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, ввічлива, спокійна; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 16 років; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(097)-496-27-77.

32) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 14.02.1951 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – посивіле; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, чесний; захоплення, інтереси: – різноманітні, в т.ч. історія, перекази, комп'ютер, музика, авто; (11) – львів'янка до 55-и років, добра, господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-416-92-34.

33) група «Н»: ОЛЕГ. Українець, греко-католик, 29.09.1973 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, чесність, акуратність, відповідальність; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, заняття спортом, читання; (11) – доброзичлива, чуйна, врівноважена; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – товаровознавець; (15) – матер. незалежний, проживаю з матір'ю комфортно; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-672-46-26.

34) група «Б»: МИРОН. Українець, греко-католик, 25.12.1965 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 78 кг.; очі – голубі; волосся – темне з сивиною; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – хороша дівчина до 35-и років; (12) – так; (13) – 2,5 роки; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; мета знайомства: – дружні стосунки, створення сім'ї; професія: – інженер-будівельник; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(063)-174-27-50.

35) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 09.11.1971 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 68 кг.; очі – зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – вірний, простий, доброзичливий; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, чесна, дівчина до 30-и років, ростом до 175 см.; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – спеціально-технічна; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(068)-502-95-09 (телефонувати з 21.00 до 22.00).

36) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 20.12.1975 р.н.; ріст – 177 см.; вага – 72 кг.; очі – сірі; волосся – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, ширий, працьовитий; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, психологія; (11) – добра, чесна, без ш/з, не схильна до повноти; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в будівельній галузі; (15) – матер. незалежний, житлово – частково; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Дубляни; контакт. тел.: +3-(096)-369-56-87.

37) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брунет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – ширий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, шира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП (церк. уневаж. подр.), із здоров. дитиною; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-906-76-55.

39) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 07.11.1959 р.н.; ріст – 183 см.; вага – 93 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – настирливість в досягненні мети; захоплення, інтереси: – краєзнавство, історія, нумізматика; (11) – взаємна симпатія; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: 0-(259)-3-33-38.

40) група «Б»: ФРАНИК. Українець, християнин, 04.02.1941 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 67 кг.; очі – (-); волосся – (-); (7) – середній; (8) – знайдіть; (10) – працьовитий, рухливий, люблю спорт; захоплення, інтереси: – збудував хату, займаюсь репетиторством по математиці і фізиці; (11) – вік 61-66 р., вага < 80 кг., ріст < 170 см.; (12) – (-); (13) – 14 місяців; (14) – вдівець; мета знайомства: – створення сім'ї; (15) – 2 незалежні доньки, 4 внуки, всі живуть окремо; професія: – інженер-радіст, пенсіонер; (17) – матер. та житлово незалежний, проживаю сам; (18) – Львівська обл., Винники; контакт. тел.: +3-(067)-852-80-58.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ

«НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Щастя і любові Вам всім!

1) Всіх читачів газети «Мета», яких зацікавила діяльність християнського Клубу знайомств «Наша дружна родина» і які бажають, особисто для себе, більш детальніше ознайомитися із концепцією діяльності КЗНДР при газеті «Мета», ознайомитися з особливостями роботи даного Клубу, ознайомитися з побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(70) - 2(71) за 2011 рік – запрошую звертатися до координатора християнського Клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО - 325365; код отримувача - 2195527115; р/п - 2620901949932; Га-

лімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Координатор КЗНДР
Олександр РОМАНЮК

До уваги дописувачів!

1) Всім запрошеним на індивідуальну зустріч із координатором КЗНДР мати з собою: а) паспорт; б) відповідний документ, який засвідчує причину самотності даної особи (для осіб

розлучених з церковним уневажненням їх попереднього подружжя, вдовцям та вдовам);

2) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не були на індивідуальній зустрічі та розмові з координатором Клубу та не отримали безпосередньої інформації щодо правил членства в Клубі та бланку клубної анкети відповідної групи;

- не відповідають на всі пункти «Анкета...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон;

- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неувважність надсилають кошти на інший рахунок;

ЖІНКИ:

58) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 09.03.1979 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 59 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна, сором'язлива; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, релігійна література; (11) – чесний християнин, добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(096)-613-65-17.

59) група «Б»: ЛІДІЯ. Українка, греко-католичка, 21.07.1947 р.н.; ріст – 163 см.; вага – 67 кг.; очі – голубі; волосся – світло-русьє; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, акуратна, добра, вірна; захоплення, інтереси: – різноманітні, особливо – музика, театр; (11) – надійний, порядний, інтелігентний; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – вдова; (15) – два сини: 33 і 42 роки. Здорові, музика, матер. незалежні; професія: – музикант, викладач ВУЗу; (17) – матер. незалежна; мета знайомства: – товариські спілкування, створення сім'ї; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(099)-440-32-55.

60) група «Б»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 14.09.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; волосся – русьє; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, весела, дружелюбна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика; (11) – врівноважений, надійний; (12) – так; (13) – 13 років; (14) – вдова; (15) – сину 15 років, здоровий; професія: – швея; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-212-82-80.

61) група «Н»: ОЛЕКСАНДРА. Українка, греко-католичка, 31.08.1970 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – русьє; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, добра, з почуттям гумору; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – чесний, добрий, надійний, без ш/з і судимостей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – проживаю з батьком; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(063)-230-86-12.

62) група «Н»: ЯРОСЛАВА. Українка, християнка, 20.09.1960 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю куховарити, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, львів'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-395-58-48.

63) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1967 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 65 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русьє; (7) – добрий; (8) – не маю;

(10) – врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, активний відпочинок, рукоділля; (11) – інтелігентний, рішучий, товариський, відповідальний; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – службовець; (15) – проживаю з батьком, матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-453-27-09.

64) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 17.11.1958 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – серйозний, працьовитий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – повар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-570-56-22.

65) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, православна, 20.03.1973 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, товариська, весела; захоплення, інтереси: – духовне життя, природа, подорожі; (11) – чесність, побожність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота у сфері обслуговування; (15) – матеріально незалежна, проживаю з батьками; (16) – Рівненська обл.; контакт. тел.: +3-(098)-922-39-05.

66) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 10.06.1988 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 70 кг.; очі – голубі; волосся – темно-русьє; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, працелюбна, весела; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – надійний, працьовитий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – тов. стосунки, створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-437-59-45.

67) група «Б»: ЯРИНА. Українка, греко-католичка, 29.05.1969 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 85 кг.; очі – карі; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – інколи паління; (10) – енергійність, відповідальність, чесність, доброта; захоплення, інтереси: – краєзнавство, подорожі, фото/відеозйомка, рукоділля; (11) – добрий, порядний, чесний, самодостатній; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – ЦУП (церк. уневаж. подр.); (15) – дітей не маю, але планую; професія: – лікар; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(095)-603-21-04.

68) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, картини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – лікар, інтелігентний, господар, життєрадісний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово незалежна, маю власний будинок; (16) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м.

Львів; контакт. тел.: +3-(067)-672-23-69.

69) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 11.06.1977 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; очі – голубі; волосся – русьє; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – працьовита, доброзичлива, відповідальна, врівноважена; захоплення, інтереси: – спорт, музика, подорожі; (11) – приємної зовнішності, до 38 р., без ш/з та судимостей, працьовитий, бажано з вищ. освітою; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель англ. мови; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-717-50-02 або: +3-(093)-845-32-33.

70) група «Б»: СВИТЛАНА. Українка, православного обряду, 06.09.1966 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – русьє; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра, романтична, надійна, акуратна, працелюбна, чуйна; захоплення, інтереси: – музика, театр, читання, подорожі; (11) – працьовитий, надійний, щоби не пив і не курив; (12) – так; (13) – 16 років; (14) – вдова; (15) – сину 21 рік, здоров'я задовільне, працює продавцем; професія: – вихователь д/у, приватна діяльність; (17) – матеріально незалежна, проживаю з сином і матір'ю; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – Буський р-н, м. Буськ; контакт. тел.: +3-(097)-223-43-40.

71) група «Б»: ЛЮДМИЛА. Українка, православна, 23.07.1973 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 66 кг.; очі – сірі; волосся – русьє; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, шира, чесна, побожна; захоплення, інтереси: – подорожі; (11) – добрий, чесний, надійний, серйозний; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; мета знайомства: – створення сім'ї; (15) – син 14 років, здоровий; професія: – службовець; (17) – проживаю разом з сином і батьками; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(095)-634-23-74.

72) група «Н»: СОЛОМІЯ. Українка, греко-католичка, 01.12.1979 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра; захоплення, інтереси: – читання, вірші, історія, наука, релігія; (11) – спільні інтереси; (12) – так; (13) – товариські стосунки; професія: – молодша мед. сестра; (15) – живу з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(096)-563-43-08.

73) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 08.05.1980 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 65 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – русьє; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – спокійна, романтична; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, читання книг; (11) – відповідальний, чесний, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – соціальний працівник; (15) – матер. незалежна, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-626-56-34.

Папеса Йоанна: між істинною і брехнею

Нещодавно на екрани вийшов новий фільм про так звану «папесу» Йоанну. Він створений режисером Вортманом за романом американської письменниці-феміністки Донни Вулфолк Крос. У цьому романі, виданому в 90-і роки, успіх якого можна порівняти з успіхом анти-церковної вигадки Дена Брауна, Крос, на відміну від скромнішого колеги, стверджує, що її книга заснована на реальних фактах, і розповідає наступну історію:

«Йоанна з Інгельхейма (епархія Майнца) – одна з найнезвичайніших жінок Середньовіччя, що зробила неймовірну кар'єру. Вважається, що спочатку вона здобула медичну освіту. Проте вона усвідомлювала собі, що в чоловічому суспільстві за часів Середньовіччя в освіченій жінки немає шансів. Тоді, переодягнувшись у чоловічий чернечий одяг, вона вступила в монастир у Фульді. Згодом Йоанна дісталася до Риму, добилася популярності як особистий лікар Папи і врешті-решт була вибрана на престол св. Петра. Проте в її долі стався поворот, коли вона скуштувала заборонений плід плотського кохання: папеса завагітніла. Пологи сталися під час процесії вулицями Риму, на одній із вулиць між собором св. Петра і Латеранською базилікою, і на світ з'явилось дитя чоловічої статі. Тоді всі зрозуміли, що перед ними була жінка. Вона обманувала кардиналів, Церкву і народ, і за це її чекала кривава розправа, що призвела за собою її смерть».

Крос, яка написала ці рядки, стверджує, що докази дворічно-го правління «папеси» існували до XVII століття, коли були знищені «за наказом Ватикану». Не зовсім зрозуміло, що тут мається на увазі під «Ватиканом» – держава з такою назвою існує лише з 1929 року. Роман складається з 555 сторінок, що свідчить про багатющу яву письменниці. Мало того, вона поміщає в кінці додаток з 11 сторінок, на яких ставить питання: чи існувала насправді «папеса Йоанна»? – і сама ж відповідає на нього ствердно. На її думку, Католицька Церква завжди приховувала ганебний факт, щоб не поставити під сумнів авторитет папства і неможливість жіночого священства. Донна Вулфолк Крос пише, що понтифікат Йоанни не був ні для кого секретом аж до XVII століття, а відсутність будь-яких слідів її існування пояснюється, звичайно ж, конспірацією Святого Престолу: мовляв, у XVII-му столітті через нападки протестантства ієрархи знищили про всяк випадок останні документи, які стосувалися Йоанни, причому їх нараховували сотнями.

У своїй книзі «Проти Церкви» Міхаель Хесеман виявляє всю очевидність того, що письменниця керувалася лише власною уявою, і сам факт існування «папеси» і таємниця, якою церковна влада нібито окутала цей неприємний епізод своєї історії, не відповідають дійсності. Так, – пише Хесеман, – починаючи з IX століття, мали місце чутки про якусь «папесу» Йоанну. Ці чутки протрималися декілька століть – рівно до тих пір, коли з'явилася критична історіографія, тобто до XV століття. Німецький історик Спангейм нарахував після XVII століття (тобто після знищення всіх документів про «папесу») ще близько п'ятисот письмових свідчень про Йоанну, але жодне з них не відносилось до тієї епохи, коли начебто стався настільки великий інцидент в історії Церкви. Найбільш древній із документів відноситься до XIII століття – на той момент пройшло вже 400 років з тих пір, як «папеса» була страчена.

Існують дві версії легенди про «папесу» Йоанну. Перша належить двом монахам-домініканцям, що жили в XIII-му столітті. Згідно з їхніми розповідями (незалежними, але подібними між собою), приблизно в 1100-му році жила одна мудра жінка, яка, переодягнувшись чоловіком, проникла в Папську канцелярію і зайняла місце протонотаріуса, стала кардиналом і, нарешті, Папою. Одного дня вона народила сина, і розгніваний народ стратив її, прив'язавши до кінського хвоста.

Друга версія – це розповідь Мартіна Полонія (або Поляка), також домініканця. Він пише, що після смерті Папи Лева IV в 855 році протягом трохі більше двох років папський престол займав англієць Йоан із Майнца. Автор повідомляє, що це була жінка, яка прославилася своєю вченістю. У Римі її таланти оцінили так високо, що вона була вибрана Папою. Під час понтифікату вона завагітніла і померла в пологах по дорозі від собору св. Петра до Латеранської базиліки. Мартін стверджує, що її ім'я згодом приховувалося через те, що вона була жінкою і повелася негідно. Проте, згідно з іншим рукописом, Йоанна вижила і провела решту своїх днів в покаятні.

Кадр з кінофільму режисера Зенке Вортмана «Папеса Йоанна».

Починаючи з XIII століття, найдостовірнішою версією вважалася розповідь Мартіна Полонія, але в XV столітті церковні історики заявили про необґрунтованість цієї легенди, не говорячи вже про різницю в декілька століть між однією та іншою версіями. Мартін Лютер, не звертаючи уваги на ці спростування, зробив Йоанну частиною своєї полеміки проти папства.

Варто відзначити, що у Ватикані зберігається один список Пап, який справді містить запис про «папесу», але цей запис є копією запису Мартіна Полонія і залишається єдиною згадкою про цього персонажа. А, значить, хтось, вважаючи цю історію реальною, переписав ім'я. Насправді ж не існує жодного джерела, з якого б виходило, що після Лева IV Церквою правила жінка. Наступником Лева IV став Папа Венедикт III, понтифікат якого тривав з 855-го по 858-й рік. Існують монети, що відносяться до першого року його понтифікату, де Венедикт III зображений разом з імператором Лотарем, який помер в 855 році. Відомо, що в тому ж році цей Папа затвердив заснування абатства Корвей. Зберігся також його лист до єпископів Франції. Таким чином, існування Венедикта III має багато історичних підтверджень, чого не можна сказати про папесу Йоанну. Патріарх Фотій, переконаний противник папства, у своїх записах згадував саме Венедикта як наступника Лева IV. І це при тому, що для Фотія було б дуже «зручно» мати під рукою такий компромат – «папесу»! Отож, незважаючи на всі суперечки між Заходом та Сходом, в них ніколи не надавали значення епізодів з жінкою на папському престолі.

Звідки ж з'явився міф про Йоанну, жінку-папу? Історик Цезар Бароній вважає, що в його основі лежить сатира на справжнього Папу – Івана III, який правив з 872-го по 882-й рік. Стверджували, що він проявляв зайву слабкість у стосунках з Патріархом Фотієм. За іншою версією, прообразом для Йоанни послужила Мароція – мати двох Пап (обоє – Івани).

Німецький історик і богослов фон Деллінгер був лютим критиком Пап, але проте опублікував у 1863 році викриття середньовічної легенди про жінку-папу. На його думку, легенда ця заснована на виявленні неподалік Колізею жіночої скульптури з написом «P.P.P.», що розшифровується як Propria resunia posuit – «поставив за свій рахунок» – і з ім'ям благодійника: Pap. Pater Patrum – ім'я (ймовірно, Папірус) і «отець отців» – титул, властивий для язичеського культу Мітри. І

справді, під храмом св. Климента були знайдені останки язичеського храму. Римляни, що володіли багатим фантазією, розшифрували напис як «Petre, Pater Patrum, Papissae Prodito Partum» – «О Петре, Отче Отців, викрий народження сина папесою». А наділення пікантними подробицями історій, пов'язаних з античними пам'ятниками, було звичайною справою в Римі. Можливо, поляк Мартін, погано знайомий з характером римлян, просто не зрозумів, що римляни, які розповіли йому цю історію, лише посміялися над ним.

А дорога від собору св. Петра до Латеранського собору називалася колись «Вікус Папісса», оскільки проходила біля дому сімейства Папе.

Останнім представником сім'ї Папе був якийсь Джованні, який помер, залишивши після себе вдову – Папессу. Не виключено, що іноземець міг інтерпретувати ці імена по-своєму.

Англійський історик Стенфорд, навпаки, де тільки не шукав підтвержень достовірності легенди. Він знайшов його в одній із кімнат Ватиканських музеїв, закритих для публіки: престол з порфіру, sedia stercoraria, – нібито на цей трон з отвором посередині повинен був сісти кожен новообраний Папа, після чого кардинал перевіряв його стать. Проте Стенфорд переплутав трони: sedia stercoraria сьогоденні можна побачити у внутрішньому дворіку Латеранської базиліки, і жодного отвору там немає. До того ж, він – із мармуру, а не з порфіру.

Трон з порфіру з отвором також існує, але його використання сходить до епохи, яка набагато випереджає легенду про папесу Йоанну.

Деякі історики вважають, що сідалище з отвором, яке справді призначалося для положів за часів Римської імперії, використовувалося в папських богослужіннях для того, аби символізувати Матір-Церкву, яка породжує своїх чад до вічного життя. А сучасний дослідник Чечілія Гатто Трокі у своїй книзі «Таємниці і тайники Риму» пояснює розвиток легенди про папесу Йоанну наявністю sedia gestatoria: назва цього папського переносного трону, на її думку, могла бути пов'язана народною фантазією саме з пологами, адже латинське слово «gestatio», від якого походить назва трону, означає як прогулянку на ношах, так і «носіня» (у тому числі – і в сенсі вагітності).

Отже, жодного доказу існування жінки-папи немає. Та й історія її виглядає абсолютно неправдоподібною. Якщо це була насправді розумна, амбітна жінка, яка так довго і наполегливо йшла до мети, то як вона могла скомпрометувати себе зв'язком із чоловіком? І невже ніхто не помітив її вагітності? Швидше за все, міф про «папесу» поширився лише з однією метою – застерегти жінок від проникнення до традиційно чоловічого панування. Тому Донна Крос, переконана феміністка, вибравши цю історію, йде проти своїх же переконань.

До речі, у XIII столітті послідовники еретичної секти гульельмітів справді вибрали собі «папу»-жінку – Манфреду Вісконті. Її було спалено на вогнищі як еретичку. І, напевно, це – не єдиний випадок в історії, який не має жодного відношення до Католицької Церкви.

Один російський православний режисер назвав фільм «Йоанна – жінка на папському престолі» «казочкою з неясною мораллю». Справді, якщо Йоанна любила чоловіка, то чому зрадила його? Якщо ж вона хотіла служити Богові і людям, то навіщо пішла на зраду й обман? Багато елементів вигаданої «хроніки» вкрай непродумані, і фільм, – пише автор статті, – «не вартував би й найменшої згадки, коли б не гаряча тема: можливість подивитися, як це вдалося жінці стати Папою Римським». Але вийшло не що інше, як біографія Попелюшки з обмовками на епоху раннього Середньовіччя і з фіналом, характерним для народних казок.

Радіо Ватикан (переклад Radiles Christi Imperatoris)

НКВС ВИКОРИСТОВУВАВ НЕМОВЛЯТ ДЛЯ ВИБИВАННЯ СВДЧЕНЬ ІЗ МАТЕРІВ

На Янівському цвинтарі у Львові планують встановити цього року пам'ятник 28 дітям, замордованим НКВС у тюрмах міста у 1949-1951 роках. Усі прізвища відомі. Однак не досліджена інша трагедія – 1940-1941 років, коли діти народжувалися у в'язницях і там гинули зі своїми матерями.

Безневинно замордованим дітям було від одного дня до двох років. Їхні матері наприкінці 1940-х років перебували під слідством у тюрмах на Замарстинівській і в «Бригідках» у Львові.

Дітей енкаведисти таємно вивезли з в'язниць і живцем закопали на віддаленому полі Янівського цвинтаря. Про це розповів Радіо «Свобода» голова Львівського обласного товариства політичних в'язнів і репресованих, колишній малолітній політв'язень Петро Франко.

– Про те, що на Янівському цвинтарі поховані діти, я дізнався від літнього чоловіка. Мені пощастило тоді як помічнику депутата потрапити в архів і вивчити численні матеріали щодо смерті цих дітей. І тоді я зрозумів, що у братській могилі на Янівському цвинтарі поховані діти з двох тюрем – «Бригідок» і з Замарстинівської, – повідомив Петро Франко.

Однак дитячий трагедії кінця 1940-х передувала інша. За два перші місяці 1941 року на пагорб Личаківського цвинтаря були привезені тіла 123 немовлят віком від одного до тридцяти днів. Це були діти, народжені у львівських тюрмах жінками-політв'язнями. У списку переважають українські імена.

Така доля могла спіткати і сина відомої патріотки й політв'язня Катерини Зарицької Богдана. Дитина народилася у тюрмі у вересні 1940-го. Але енкаведисти побоювались розголошу і віддали немовля дідусеві – знайомому науковцеві.

За словами Петра Франка, у 1940-1941 роках працівники НКВС арештовували вагітних жінок, які або були в ОУН, або ж не сприймали більшовицького режиму. Жінки народжували у жахливих умовах. Слідчі били об стіл немовлятами, аби таким чином вибивати із матерів свідчення. «Ці діти, які поховані на Личаківі, в документах зазначено, що вони померли у шпиталях. В архіві мені відмовились надати довідку, бо, мовляв, ці немовлята – з лікарень. Але це був хитрий хід НКВС – не зазначати, що діти – з тюрем», – наголосив колишній політв'язень.

...Коли у червні-липні 1941 року німецькі війська увійшли на терени Львівщини, вони відчинили в'язниці, і від побаченого львів'яни жахнулися: прибиті до дверей дитячі тіла, трупи і кров. З того часу збереглися фотографії, зроблені німецькою владою, яка ці матеріали використовувала у своїй пропаганді. Блаженного отця УГКЦ Зиновія Ковалика енкаведисти не лише розп'яли, а й поклали у живий немовля...

У 1941 році у Львові було 8 місць катувань людей. Найкривавішим для засуджених став червень 1941-го.

Трагедія замордованих у львівських в'язницях у 1941 році дітей не є дослідженою. На жаль, на сьогодні – обмаль фактажу, бо досі не розсекречені архівні документи МВС, зокрема, адміністративно-тюремного управління, наголошує директор музею «Тюрма на Лонцького» Руслан Забілий.

У музеї є список понад 1600 розстріляних людей, але скільки з них неповнолітніх, наразі не з'ясовано. «Необхідно проводити науково-пошукову роботу, працювати в архівах. Звичайно жінки народжували в тюрмі на Лонцького, але ми не знаємо долі тих дітей. Можливо, їх забирали у спеціалізовані тюрми. Хоча у той час творились настільки жорстокі речі, що і факти вбивства дітей теж були», – зауважив Забілий.

Історики роками апелюють до керівників держави з проханням відкрити архіви МВС. Але і новому Президентові, і урядові, як і попередникам, бракує волі, значає Руслан Забілий. Бо це може бути початком для проведення в державі люстрації.

Галина ТЕРЕЩУК, Радіо «Свобода»

Що що люди шкодують перед смертю

Одна жінка багато років працювала в хоспісі. Її обов'язком було полегшення стану пацієнтів. Таким чином, вона проводила з ними буквально останні дні та години. Зі своїх спостережень вона склала своєрідний рейтинг – про що люди найчастіше шкодують перед смертю.

1. Я шкодую, що в мене не було сміливості, аби жити життям, правильним саме для мене, а не життям, яке очікували від мене інші

Це – найбільш поширена думка. Коли люди усвідомлюють, що їхнє життя майже закінчилося, вони можуть озирнутися назад і легко побачити, які їхні мрії залишилися нереалізованими. Більшість людей навряд чи намагалася здійснити навіть половину своїх мрій, і вони приречені були померти, знаючи, що це сталося тільки внаслідок вибору, який вони зробили або не зробили.

Дуже важливо спробувати реалізувати принаймні деякі з ваших основних бажань на своєму життєвому шляху. З того моменту, коли ви втрачаєте своє здоров'я, стає вже занадто пізно щось робити. Саме здоров'я приносить ту свободу, яку дуже мало хто розуміє, поки не втратить його.

2. Мені шкода, що я так багато працював

Це почуття було у кожного пацієнта чоловічої статі, про якого я піклувалася. Вони сумували за своєю молодістю і за своїми взаєминами. Деякі жінки теж висловлювали такий жаль, але оскільки більшість із них були особами старшого віку, то практично не заробляли коштів для сім'ї. Всі чоловіки, з якими я працювала, дуже шкодували, що витратили більшу частину свого життя на одноманітну працю задля отримання засобів для існування.

Спрощуючи свій спосіб життя, можна зменшити вигоди щодо доходів, які, на вашу думку, вам необхідні. Створюючи більше простору у вашому житті, ви станете щасливішими і більш відкритими для нових можливостей.

3. Мені шкода, що в мене не було сміливості висловити свої почуття

Багато людей пригнічували свої почуття, аби зберегти певні взаємовідносини з іншими. У результаті вони погоджувалися на посереднє існування і ніколи не ставали такими, якими б вони хотіли себе бачити. Виникнення багатьох хвороб було пов'язане з почуттями гнікоту й обурення.

Ми не можемо керувати реакціями інших. Хоча спочатку люди можуть реагувати на зміни, які ви вносите у стосунки небажаним для вас чином, однак у підсумку це піднімає відносини на новий, більш якісний рівень. Краще за все тим чи іншим способом усувати з вашого життя стосунки, які викликають невдоволення.

4. Мені прикро, що я не підтримував стосунків зі своїми друзями

Часто ці люди дійсно навіть не усвідомлювали всієї користі від підтримки контактів зі своїми старими друзями, доки до їх смерті не залишалось кілька тижнів і вже не завжди була можливість їх розшукати. Багато хто був настільки захоплений власним життям, що дозволив дружбі багато років проходити повз себе. Чимало осіб шкодували, що не приділяли друзям стільки часу та зусиль, наскільки вони заслуговували. Всі, помираючи, сумують за своїми друзями.

Будь-якій людині, яка веде активний спосіб життя, властиво применшувати значення дружніх відносин. Але коли ви стоїте на порозі смерті, матеріальні сторони життя втрачають своє значення. Звичайно, люди хочуть, щоб їхні фінансові справи були якомога кращі, але не гроші і не статус мають у підсумку значення. Люди хочуть принести якусь користь тим, кого люблять, але зазвичай вони вже занадто хворі і втомлені, аби якось справитися з цим завданням.

5. Мені шкода, що я не дозволив/не дозволила собі бути щасливим

Цей вид жалю був напрочуд загальним. Багато людей до кінця не розуміли, що їхнє щастя – це питання вибору. Вони були підпорядковані звичкам і сформованим уявленням. Вони знаходилися в полоні «комфарту» звичного способу життя, через страх перед змінами прикидалися перед іншими і перед самими собою в тому, що були задоволені своїм життям.

ДивенСвіт / Newspaper.livejournal.com

5 міфів про 7 книг

У наш час про второканонічні книги не часто почуєш. Якщо про них і говорять, то найчастіше християни, і вони, як правило, діляться на дві групи: на католиків, які зазвичай не дуже добре знають свою Біблію, і протестантів, які свою Біблію знають трохи краще, але второканонічних книг в ній все одно немає, і тому вони про них теж толком нічого не знають. При такому «освіченому» екуменічному діалозі не дивно, що більшість людей вважає, що «второканонічні» – це щось подібне до «второсортних».

До второканонічних належать сім книг – Книга Ісуса, сина Сираха, Книга Товита, Книга Премудрості Соломона, Книга Юдити, Перша і Друга Книги Макавеїв, Книга пророка Варуха, а також повніші версії Книги Езри та Книги пророка Даниїла, які входять в канон Старого Завіту, який використовують католики, але не входять в канон Старого Завіту, використовуваний протестантами (які зазвичай зневажливо називають їх «апокрифами»). Ці книги називаються «второканонічними» не через те, що вони – канон другого сорту, але через те, що питання про включення їх до канону Св. Письма було вирішене пізніше, ніж це було з тими книгами, які завжди і скрізь вважалися частиною Св. Письма (на зразок Книги Буття, Книги пророка Ісаї чи Книги Псалмів).

Чому ж у протестантських Бібліях цих книг немає? Протестанти дають різні пояснення на те, чому вони відкидають второканонічні книги як частину Св. Письма. Я називаю ці пояснення «міфами», тому що як аргументи на користь виключення цих книг з Писання вони або помилкові, або недостатні. Давайте розглянемо п'ять найпопулярніших із числа цих міфів, і подивимось, що на них відповідає.

МІФ ПЕРШИЙ

«Второканонічних книг не було в юдейській Біблії. Їх додала туди Католицька Церква на Тридентському Соборі після того, як Лютер їх відкинув».

Загальна картина виглядає так: Ісус та апостоли, самі будучи євреями, користувалися тією ж самою Біблією, якою користуються юдеї сьогодні. Проте після того, як ті «зішли зі сцени», «нетямущі» ієрархи почали додавати до Біблії всякі інші книги – чи то з неучтва, чи то від того, що ті допомагали обґрунтовувати різноманітні «безглузді» передання, які католики додавали до Євангелія. У XVI ст., коли відбулася Реформація, перші протестанти нарешті отримали можливість читати Біблію, не оглядаючись на пропаганду римських церковників, і побачили, що юдейська та католицька Біблії різняться. Вони дійшли висновку, що це – середньовічні приписки, і «відчистили» від них Слово Боже, «як алмаз від бруду». У відповідь «примхливий» Рим, що вічно «упирається», на Тридентському Соборі (1564-1565 рр.) офіційно додав второканонічні книги до складу Біблії і почав переконувати католиків, що «вони там завжди були».

Непогана теорія. Проблема лише в тому, що її історичне обґрунтування не міцніше, ніж павутиння. Як ми незабаром переконаємося, прийняття на віру цього міфу надалі призводить до досить цікавих дилем.

Труднощі з цією теорією такі: по-перше, вона ґрунтується на помилковому уявленні про те, що сучасна юдейська Біблія ідентична Біблії, якою користувалися Ісус та апостоли. Це неправда. Насправді за часів Христа Старий Завіт все ще перебував у процесі змін, і в апостольські часи фіксованого канону Св. Письма не існувало. Деякі заперечать,

ВІДПОВІДІ НА П'ЯТЬ СТАНДАРТНИХ АРГУМЕНТІВ, ЯКІ ПРОТЕСТАНТИ НАВОДЯТЬ НА КОРИСТЬ ВИКЛЮЧЕННЯ ІЗ СТАРОГО ЗАВІТУ ВТОРОКАНОНІЧНИХ КНИГ

Марк Ші

що він мав бути, адже, за їх словами, Ісус вимагав жити згідно зі Св. Письмом. Але це теж неправда, оскільки насправді Ісус вимагав поводитися згідно зі своїм розумом і совістю, а значить, жити за Св. Письмом згідно зі своїм розумінням того, що ним являється.

Розглянемо як приклад садукейів. Вони вважали канонічними та богонатхненними лише перші п'ять книг Старого Завіту; до решти ж книг Старого Завіту вони ставилися приблизно так само, як протестанти сьогодні ставляться до второканонічних книг: мовляв, це корисні книги, але аж ніяк – не Слово Боже. Саме тому садукейі сперечалися з Ісусом в Мат. 22,23-33, заперечуючи воскресіння мертвих: у П'ятикнижжі Мойсея вказівка на нього вони не бачили, а інші книги, де про це говориться прямо (наприклад, в Ісаї та в другій книзі Макавеїв), вони не вважали канонічними і богонатхненними. Чи сказав їм Ісус, що, мовляв, «помиляєтеся, не знаючи Ісаї та другої книги Макавеїв»? Чи змушував Він їх визнати ці книги канонічними? Ні. Він не намагався силоміць нав'язати їм розширений Старий Завіт. Він лише вимагав, щоб вони серйозно сприймали ту частину Старого Завіту, яку самі ж визнавали. Тобто Він доводив реальність воскресіння мертвих, опираючись на Пятикнижжя. Але це, природно, не означало, що сам Ісус погоджувався на урізану садукейську версію канону.

Звертаючись до фарисейів – іншої юдейської фракції того періоду, Ісус поступав так само. Ці юдеї, наскільки можна судити, дотримувалися канону, що нагадував сучасний юдейський – він був значно ширший від садукейського, але вужчий, ніж інші юдейські збірки Писань. Ось чому в суперечках із ними Ісус та апостоли не соромилися приводити цитати з Писань, які ними визнавалися. Але так само, як і у випадку з садукейями, це не означає, що сам Ісус чи апостоли приймали лише ту частину канону, яку визнавали фарисейі.

Коли Господь та Його учні зверталися до юдеїв, що спілкувалися по-грецьки (бувши грекомовними, з діаспори), вони користувалися ще обширнішими зібраннями Писань – септуагінтою, себто грецьким перекладом єврейських Писань, який багатьма юдеями (взагалі то – переважно більшістю) розцінювався як богонатхненне Письмо. Справді, в Новому Завіті ми знаходимо безліч посилань на септуагінту (з її своєрідним перекладом багатьох старозавітних пасажів) як на Св. Письмо. Є певна іронія в тому, що одним із найулюбленіших в антикатолицькій полеміці уривків завжди була цитата з євангелії Марка 7,6-8. У цьому уривку Христос засуджує фарисейів та книжників, що «навчають наук – наказів людських». На цих віршах протестанти вибудували незліченну кількість докорів на адресу Католицької Церкви, яка нібито «додає» до Письма людські передання на зразок «всього лиш людських» второканонічних книг. Але мало хто усвідомлює, що в цьому уривку Господь цитує версію Книги пророка Ісаї, яка

міститься лише в старозавітньому каноні септуагінти.

Та ось у чому проблема: септуагінта, яку цитує Христос, включає і второканонічні книги – які, як переконують протестанти, Рим «додав» лише в XVI столітті. І це жодним чином не єдина цитата з септуагінти в Новому Завіті: дві третини всіх старозавітніх цитат у Новому Завіті взяті з септуагінти.

Але чому ж у сучасній юдейській Біблії немає второканонічних книг? Та тому, що юдеям, які склали сучасний канон: а) не було діла до вчення апостолів; б) вони переслідували цілі, дуже відмінні від цілей ранньохристиянської Церкви.

Річ у тім, що лише в самому кінці апостольського періоду, після зруйнування Єрусалимського храму, юдеї у пошуках нового центру релігійного життя зосередилися на Св. Письмі і зафіксували свій канон на раді рабинів, відомій як «синедрион в Ямнії» (інколи його ще називають синедрионом в Явні), що відбулася близько 90-го року н.е. До цього моменту серед юдеїв не робилися жодних офіційних спроб «визначення канону» Св. Письма. Фактично зі Св. Письма взагалі не видно їхнього переконання в тому, що канон повинен був мати остаточну, затверджену редакцію.

Канон, на якому зійшлися рабини в Явні, був, по суті, середнього розміру канон палестинських фарисейів. Це не був короткий канон садукейів, які практично всі були винищені під час Юдейської війни з Римом. Він також не був погоджений з версією септуагінти, яку рабини досить-таки по-ксенофобськи вважали «зараженою поганством». Врахуймо, що після катастрофічної поразки у війні з римлянами палестинські рабини були не особливо схильні до мультикультуралізму. Їх народ був знищений іноземними загарбниками, храм осквернений і зруйнований, юдейська релігія в Палестині майже знищена. Тому грецький канон вони «викинули за борт» і прийняли фарисейський середній варіант. З часом його прийняли більшість юдеїв – але не всі. Навіть сьогодні єфіопські юдеї, як і раніше, використовують септуагінту, а не прийнятий рабинами в Ямнії палестинський канон. Іншими словами, старозавітній канон, що визнається єфіопськими юдеями, ідентичний до католицького Старого Завіту, включно з сімома второканонічними книгами (пор. «Encyclopedia Judaica», гл. 6, стор. 1147).

Не забуваймо також, що до моменту, коли зібрався юдейський синедрион в Ямнії, Католицька Церква вслід за апостолами вже майже 60 років навчала, проповідувала і молилася, використовуючи септуагінту. Отже, Церква не відчувала себе більше зобов'язаною рівнятися на рабинів, які виключали второканонічні книги, ніж на рабинів, що відкидали книги Нового Завіту. По суті, після народження Церкви в день П'ятидесятниці рабини вже не мали від Бога жодних прав вирішувати подібні питання. Ця влада, включаючи владу визначати канон Письма, була дана Церкві Христовій.

Отже, Церква і синагога пішли різними шляхами, і не в середні віки чи в XVI столітті, а в першому. Септуагінта, разом зі всіма второканонічними книгами, була вперше прийнята не Тридентським Собором, а Ісусом із Назарету та Його апостолами.

Продовження в наступних числах «Меті»

© Переклад
Miles Christi Imperatoris

ПЕКЛО ІСНУЄ. ПРО ЦЕ СВДІЧИТЬ ВІРА ВСІХ НАРОДІВ ТА УСІХ ЧАСІВ

Те, в що завжди й в усі часи вірили народи, становить так звані правди здорового глузду або загальноновизнані правди. Про того, хто опирається прийняти будь-яку з тих великих, загальноновизнаних правд, можна сказати, що йому бракує здорового глузду. Воістину, треба бути безумним, аби вважати себе мудрішим за цілий світ.

Отже, протягом століть, від початку світу аж до наших днів, усі народи вірили у пекло. Його по-різному називали, по-різному собі уявляли, але всі, без винятку, сприймали, передавали з покоління в покоління й визнавали віру у страшні муки, безконечні муки у вогні, що були покаранням грішників після смерті. Це – незаперечний факт, котрий надзвичайно переконливо довели наші християнські філософи, тож зайвим було би доводити це ще раз. Ще на початку існування людства знаходимо підтвердження існування пекла, вічного, палаючого пекла. Докази цього надібаємо у найдавніших книгах, зокрема, у книгах Мойсея. У них чітко фігурує навіть сама назва пекла.

Так у розд. 16 Книги Чисел (Чис. 16, 31-35) читаємо, як троє Левітів: Корах, Датан і Авраам глумилися над Господом Богом і підняли бунт проти Мойсея, а відтак провалились живими в Шеол... «І вийшов вогонь від Господа і пожег 250 чоловік», учасників бунту. А писав це Мойсей за 1600 років до Різдва Христового, тобто 3600 років тому. У книзі Второзаконня Господь знову промовляє устами Мойсея: «Бо вогонь Мого гніву загорівся; горить аж до Підземелля - Прірви» (Вт. 32,22).

У книзі Іова (Іов 21, 14), також читаємо, що безбожники, які розкошують у багатстві, говорять Богу: «Відступи від нас! Доріг Твоїх не хочемо ми знати! Що Він знає, отой Всемогутній, щоб нам Йому служити? І що за користь нам Його благи?» - й тієї ж миті йдуть до пекла. Іов називає пекло «країною темряви й смертельної тіні» (Іов 10, 21-22). Воістину, це надзвичайно важливі свідчення, що походять з найстарших часів історії.

Приблизно тисячу років до Різдва Христового, коли про греків чи римлян ще й не було мови, Давид і Соломон часто говорять про пекло, наче загальноновідому істину, яку доводити нема потреби. У книзі Псалмів (Пс. 5,6; Пс. 9,18; Пс. 31,18) цар Давид говорить про грішників: «Нечестиві не встоять перед очима в Тебе» або «Нехай грішники вкриються соромом, нехай мовчки зійдуть до Шеолу». А ще в іншому місці чітко говорить про пекельні муки. Згадується пекло і в Книзі Приповістей (Прип. 1,12), коли автор пише наміри грішників звести праведника: «Поглиньмо їх, мов Шеол, живих».

Приблизно 740 років до Різдва Христового, великий пророк Ісаїя (Іс. 14, 12-15) писав: «Як же ж це ти впав із неба, ти, блискучий сину зірниць? (мова йде про люцифера, проводиря збудованих ангелів). Як тебе повалено на землю, тебе, що підбивав усі народи? Ти ж говорив у своїм серці: «На небо зйду, над Божим зорями мій престол поставлю й возсяду на горі зборів, на краю півночі. Зйду на вершок хмар, зроблюсь, як Всевишній. Та ось ти в Шеол провалився, в яму преглибоку».

Під цією прірвою, під цим таємничим «озером» маємо на увазі ту жакливу рідку масу вогню, котра замкнена й захована у лоні землі, на яку Свята Церква вказує нам, як на справжнє місце пекла.

Пророк Ісаїя (Іс. 33,14) також згадує про вічний вогонь у пеклі. «Злякалися грішники на Сіоні, страх огорнув безбожних. Хто з нас буде спроможний жити коло вогню, що пожирає, біля полум'я вічного?»

Пророк Даниїл (Дн. 12,2), який жив через 150 років після Ісаї, так говорить про воскресіння і Страшний Суд: «І багато з тих, що сплять у поросі земному, прокинуться; одні на життя вічне, інші на вічний сором та ганьбу».

Подібні свідчення знаходимо й в інших пророків, навіть у Предтечі Ісуса Христа - святого Іоана Хрестителя, який говорить прибулому народові з Єрусалиму і цілої землі Юдейської про вічний вогонь пекельний, наче про добре відому усім правду, у котрій ніхто не сумнівається. «Той, хто йде за мною (Ісус Христос), - говорить він народові, - очистить тік Святий та збере Своєю пшеницю до засіків, а половину спалить вогнем незгасним» (Мт. 3,11-12).

У стародавніх язичників, греків та римлян, також можемо знайти очевидні сліди віри у пекло й страшні вічні муки. У більш або менш виразних формах по мірі того, як ці народи віддалялися від первісних поган та науки Патріархів і Пророків, нам завжди представляється та сама віра у пекло, темне й вогняне.

Таким пеклом у греків й римлян є Тартар. «Безбожників, які знехтували святими законами, скидають до Тартару, з якого вже ніколи не вийдуть, де вони знеситимуть страшні й вічні муки», - говорить грецький мудрець Сократ. А його учень Платон додає: «Треба вірити у стародавні й святі легенди, котрі навчають нас, що після цього життя душу будуть судити й сурово карати, якщо вона не жила як належить». Арістотель, Цицерон і Сенека теж переповідають ті самі легенди, що губляться у темряві найдавніших часів.

Гомер і Вергілій передають нам ці легенди у поетичній формі. Хто не знає опису Енеєвого сходження до пекла, де під назвою Тартару, Плутона (бога підземелля) знаходимо великі «первісні правди, хоч й перевернуті, що збереглися у поганстві. Муки грішників тут також вічні: один з грішників навіки прикутий у пеклі».

Цю незаперечну віру у пекло визнає філософ Бейль, людина яка ні у що не вірила. Такий же атеїст, англійський філософ Болінброк, щиро визнає факт існування пекла: «Наука про насолоду й покарання у майбутньому житті, здається, губиться у темряві античності. Вона страшніша за все, що ми знаємо напевно. Від часу, коли починається світлішати безладдя античної історії, цю віру ми знаходимо вже зміцнену у душі перших знаних народів».

Елементи цієї віри надібаємо навіть у диких народів Америки, Африки й Океанії. Дуже помітні її сліди знаходяться також у язичницькій вірі індіанців й персів. Нарешті, й іслам зараховує пекло до своїх правд віри.

Що ж до християнства, то нема потреб нагадувати, що догмат про пекло є однією з тих великих й фундаментальних правд – основ усієї будівлі святої віри.

Отже, усі народи з давніх-давен знали й визнавали існування пекла. Цей догмат, відкритий нам Самим Господом, належить до скарбниці великих загальних правд, що просвічують людство. Тож видається неймовірним, аби людина зі здоровим глуздом ставила під сумнів існування пекла! Отже, пекло існує!

ПЕКЛО ІСНУЄ.

САМ ГОСПОДЬ БОГ ВІДКРИВ ЙОГО ІСНУВАННЯ

Наведені вище декілька цитат зі Старого Завіту навчають нас, що догмат про пекло Господь Бог відкрив Патріархам, Пророкам й стародавньому юдейському народові. Але не лише свідчення Бога зобов'язує нас вірити, переконуючи непогрішимою повагою відкритих правд.

Наш Спаситель Ісус Христос урочисто підтвердив ці страшні обітничі чотирнадцять разів, нагадуючи нам у Святій Євангелії про пекло. Ми не будемо наводити всіх Його слів, обмежимося лише найважливішими. Тож прошу тебе, шановний читачу, не забувай, що це Сам Господь буде промовляти, той Самий Господь, який сказав: «Небо й земля перейдуть, але слова Мої не перейдуть» (Мт. 24,35). Невдовзі після Свого чудесного Переображення на горі Тавор Ісус звернувся до Своїх учнів й до народу, який йшов за Ним: «І коли рука спокушає тебе, відітни її. Краще тобі вийти в життя калікою, ніж з двома руками піти у пекло, у вогонь незгасний, де черв'як їхній не вмирає й вогонь не вгасає. І коли нога твоя спокушає тебе, відітни її: краще тобі вийти в життя кривим, ніж з двома ногами бути кинутим у пекло, де черв'як їхній не вмирає й вогонь не вгасає. І коли око твоє спокушає тебе, вирви його: краще тобі вийти у Царство Боже одноким, ніж з двома очима бути кинутим у пекло, де черв'як їхній не вмирає і вогонь не вгасає» (Мк. 9. 43-48). Іншим разом, розповідаючи про те, що буде наприкінці світу, говорить: «Син Чоловічий пошле Своїх ангелів, які зберуть із Його Царства всі спокуси й тих, що чинять беззаконня і кинуть їх до вогняної печі: там буде плач і скрегіт зубів... Хто має вуха, нехай слухає!» (Мт. 13, 41-43).

Під час Страшного Суду Ісус Христос виголошуватиме вирок, котрий сам винесе грішникам: «Ідїте від Мене геть, прокляті, в вогонь вічний, приготований дияволові й ангелам його!» - а потім додасть: «І підуть ті на вічну кару» (Мт. 25, 41,46). Невже можливо краще висловити правду віри?

Апостоли, які отримали від Спасителя наказ проповідувати Його науку й доповнювати Його одкровення, виразно й зрозуміло говорять про пекло й вічний пекельний вогонь. Згадаймо св. Павла, який у другому посланні до Солунян (2 Сл. 1,8-9), говорячи їм про Суд Божий, представляє Сина Божого «у вогні полум'яному, що давати-ме помсту на тих, хто Бога не знає і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони зазнають кари, - вічної погібелі від обличчя Господа і від Його слави й могутності».

Св. Петро говорить, що грішники розділяють кару злих ангелів, яких «кинув у пекло й передав їх до темної безодні, щоб їх тримати на суд». (2 Пт. 2, 44, 17)

Про пекло й вічний вогонь говорить святий апостол Йоан. У книзі Одкровення він розповідає про Антихриста і його лжепророків: «Повержено в озеро вогню і сірки... і мучитимуться день і ніч на віки вічні» (Од. 20, 10).

Нарешті, святий апостол Юда у своєму листі згадує про пекло, розповідаючи про впалих ангелів і проклятих грішників, що Господь їх «зберіг у кайданах вічних, під темрявою, на суд великого дня» (Юд. 6,7).

Апостоли у своїх листах також згадують про страх судів Божих й про вічне покарання, приготоване запеклим грішникам.

Що ж дивного у тому, що Свята Церква, зважаючи на таку переконливу й безсумнівну науку, подає вічне покарання і вічний пекельний вогонь як незаперечну правду віри? Тож звісно кожен, хто наважиться заперечити або піддати сумніву цю догму, уже може вважатися лише через це єретиком. Пекло – це догмат святої християнської віри. У його існуванні ми впевнені так само як в існуванні Самого Бога.

Отже, пекло існує! Підводячи підсумок, ще раз повторюємо: свідчення усього людства від найдавніших язичницьких культур, свідчення людської природи, здорового глузду, серця й сумління та передусім свідчення непогрішимої науки Самого Бога та Його Святої Церкви – усе це переконливо доводить, що пекло існує, пекло вогненне і темне. Пекло - вічна кара безбожників й непокутуючих грішників.

Отже, запитую тепер тебе, дорогий читачу: невже існує правда більш переконлива?

Якщо пекло дійсно існує, чому ж ніхто з нього не повертався? Пекло існує передусім для того, аби вічно карати проклятих. Звідти немає вороття. Хто потрапить туди, вже не повернеться!

Кажеш, ніхто не повертався з пекла? Так визначено Божим Провидінням. Але чи ти достеменно впевнений, що у незбагнених замірах Свого милосердя й справедливості Господь жодному грішнику не дозволив з'явитися на землі? Святе Письмо та історія стверджують, що такі випадки траплялися. Та й віру людей у всьому світі у так звані «духи», нерідко забобонну, неможливо було б пояснити, коли б вони не опиралися на реальні випадки. Сам Спаситель Ісус Христос наводить нам приклад в Святій Євангелії, що як би і хто завітав до нас з того світу ми б все одно сумнівалися, як читаємо у ПРІТЧІ ПРО БАГАЧА І ЛАЗАРЯ:

«Був один чоловік багатий, що одягався у кармазин та вісон та бенкетував щодня розкішно. Убогий же якийсь, на ім'я Лазар, лежав у нього при воротях, увесь струпами вкритий; він бажав насититися тим, що падало в багатого зо столу; ба навіть пси приходили й лизали рани його. Та сталося, що помер убогий, і ангели занесли його на лоно Авраама. Помер також багатий, і його поховали. В аді, терплячи тяжкі муки, зняв він очі й побачив здалека Авраама та Лазаря на його лоні, і закричав у голос: Отче Аврааме, змилуйся надо мною і пошли Лазаря, нехай умочить у воду кінець пальця свого й прохолодить язик мій, бо я мучуся в полум'ї цім. Авраам же промовив: Згадай, мій сину, що ти одержав твої блага за життя свого, так само, як і Лазар свої лиха. Отже, тепер він тішиться тут, а ти мучишся. А крім того всього, між нами й вами вирита велика пропасть, тож ті, що хотіли б перейти звідси до вас, не можуть; ані звідти до нас не переходять. Отче, сказав багатий, благуа ж тебе, пошли його в дім батька мого; я маю п'ять братів, нехай він їм скаже, щоб і вони також не прийшли в це місце муки. Авраам мовив: Мають Мойсея і пророків; нехай їх слухають. Той відповів: Ні, отче Аврааме, але коли до них прийде хто з мертвих, вони покаються. А той відозвався до нього: Як вони не слухають Мойсея і пророків, то навіть коли хто воскресне з мертвих, не повірять». (Луки 16:19-31)

о. Л. Г. де СЕГЮР
(3 книги «Пекло»)

УЧЕНІ ДІЙШЛИ ВИСНОВКУ,
ЩО В НАЙБЛИЖЧОМУ МАЙБУТНЬОМУ
ВСІ РЕЛІГІЇ ПРИПИНЯТЬ ІСНУВАННЯ

Дослідники, які аналізували кількість віруючих у різних країнах і зміну цього показника в часі, дійшли висновку, що в осяжному майбутньому релігію чекає вимирання. Нова праця поки що ніде не опублікована, але її препринт доступний на сайті arXiv.org.

Автори вивчали статистичні дані про кількість громадян, що вважають себе віруючими, в різних країнах по всьому світі, у тому числі у США, країнах Європи, Канаді й Новій Зеландії. За останні сто років число релігійних людей у всіх досліджених країнах зменшувалося. Наприклад, в Америці атеїсти були єдиною «релігійною» групою, яка з часом зростала у всіх 50 штатах.

Учені вирішили перевірити, чи можна пояснити наявну статистику за допомогою математичної моделі, в основу якої покладено міркування про корисність релігійної приналежності. Ця модель передбачає, що люди прагнуть бути членами тієї соціальної групи, участь в якій здається їм найбільш вигідною. Дослідники виявили, що параметри зміни чисельності членів умовних груп атеїстів та віруючих добре вкладаються в параметри, які передбачаються цією моделлю.

Недавно інший колектив дослідників, який також вивчає релігію, дійшов висновку, що віра може притуплювати больові відчуття. Фахівці здійснювали серію експериментів, під час яких добровольцям заповнювали несильний біль за допомогою ударів струмом. Виявилось, що при погляді на образ Діви Марії больові відчуття притуплювалися.

ПІД ЧАС БОМБАРДУВАНЬ СТОЛИЦІ ЛІВІЇ
ПОСТРАЖДАВ КОПТСЬКИЙ ХРАМ

«НАТО посилює бомбардування, які спричинюють жертви. Снаряди падають скрізь і, на жаль, не лише у військових зонах, але й у цивільних. Люди в Тріполі страждають, навіть якщо ніхто про це не говорить», - каже католицький єпископ лівійської столиці Джованні Мартінееллі. За словами прелата, нещодавно бомби пошкодили декілька будівель, у тому числі й коптську церкву, що знаходиться неподалік військових казарм. Єпископ Мартінееллі зауважив, що в місті бракує палива, а населення боїться виходити зі своїх помешкань.

Прелат особливо наголосив на активній позиції понад трьох тисяч католиків-іммігрантів з Філіппін, які працюють в лікарнях як у Тріполі, так і по всій країні: кожного тижня, не зважаючи на бомбардування, вони приходять на месу до собору в лівійській столиці. «Вони складають серце місцевої католицької громади і являють собою свідчення любові та служіння страждуючому народові Лівії», - сказав єпископ.

За даними лівійського уряду, за час операції НАТО проти Каддафі загинуло понад 700 чоловік, а поранення отримали понад 4 тисячі, проте офіційні представники правлячого режиму не дають можливості перевірити цю інформацію. Тим часом 1 червня НАТО оголосило про продовження операції в Лівії ще на 90 днів. christusimperat.org

У Московському патріархаті зізнались, що вдалися до маніпуляції

Редактор «Фотолітопису Української православної Церкви» Віолетта Магарит підтвердила, що свідомо відредагувала фото зустрічі харків'ян із патріархом Кірілом, удвічі збільшивши натовп на площі. У цьому вона зізналась сайтові «Релігія в Україні». «Я, і ніхто інший, при тверезому розумі і при пам'яті редагувала це фото, – ствердила В.Магарит. – Людей на площі на тому фото здавалося мало. Могло б зібратися і більше... Було б краще». Редактор додала, що любить красу і намагається «вдаліше кадрувати знімок, аби не було «обрізанних» голів, людей, коней». При цьому вона заявила, що не може відкрити жодних «цікавих подробиць», додавши, що «маніпуляції на шляху до естетики і досконалості іноді необхідні».

Як відомо, 7-8 травня глава Російської православної Церкви патріарх Кіріл відвідував Харків. Одним із заходів, проведених ним у ці дні, була літургія на центральній площі Свободи, яку й зафіксовано на фотографії. Після того, як фальсифікацію було викрито, фото з сайту вилучили, однак воно вже розійшлося інтернетом.

Варто зазначити, що перед проведенням заходу УПЦ МП анонсувала участь у спільній молитві ста тисяч вірних, однак після відправи оголосили, що на літургію прийшло лише сорок тисяч осіб.

Щоб додати значимості візиту патріарха Кіріла до Харкова, на фотознімках домалювали натовп присутніх. На одній із фотографій, опублікованих на сайті «Фотолітопис Української Православної Церкви», домалювали юрбу людей, повідомляють «Коментарі». На оригіналі ж фотографії хар-

ківська площа Свободи виглядала так: (фото 1)

Однак у фоторедакторі «Photoshop» кількість слухачів було візуально збільшено у півтора-два рази. За даними РПЦ, на літургію за участю патріарха Кіріла на найбільшій площі в Європі зібралось 40 тисяч віруючих. За оцінкою ж журналістів видання «Коментарі», присутніх було не більше п'яти тисяч чоловік: (фото 2)

ТСН

Акт вандалізму та наруга над Хрестом під Аскольдовою Могилою

Ввечері 11 червня 2011 року Божого парафіяни церкви св. Миколая Чудотворця на Аскольдовій Могилі повертаючись з вечірньої служби, виявили акт вандалізму і наруги над Хрестом з І-ї станції «Хресної дороги» (Хрест було встановлено на київських кручах: 100 метрів від станції метро «Дніпро» у бік Подолу). Дубовий Хрест висотою 5 метрів, діаметром 0,3 метра було спіляно.

Отець Ігор Онишкевич, настоятель церкви св. Миколая Чудотворця на Аскольдовій Могилі: - «2007 року Божого спільно: громадськість Києва, парафія церкви св. Миколая Чудотворця на Аскольдовій Могилі та інші церковні парафії на кручах Дніпра звели «Хресну дорогу Ісуса Христа». Її освячував, світлої пам'яті, отець Василь Вороновський. Хрест І-ї станції був воздвижений на місці вбивства князя Аскольда, мученика за віру

Христову, це Хрест його пам'яті. Щороку, у часі великого посту, вірні проходять кручами Дніпра цю «Хресну дорогу».

У часі зіслання Святого Духа над нами намагаються насміятися і давати нам виклик, але вони не знають, що Дух Святий дасть сили перетерпіти, перенести цю наругу, дасть сили відновити святе місце.

Господи, прости і помилуй новітніх твоїх розпінателів, бо вони не відають, що діють.

Звертаюсь і прошу усіх допомоги відновленню цього святого місця.»

На місце події прибули слідчі відділку міліції Печерського району. Вони зафіксували подію, провели дослідження, зняли відбитки пальців. Дали - розслідування.

askoldova-mohyla.org

Біблійні факти

Слово «Біблія» походить з латинського biblos, що означає «книга».

У світі щохвилини продається 50 Біблій.

З усіх книжок у світі найчастіше крадуть Біблію, що не дивно, враховуючи, скільки їх продається.

У Старому Завіті 73 рази згадується слово «мигдаль».

Сіль згадується в Біблії понад 30 разів.

Першою людиною, яка повністю переклала Біблію англій-

ською мовою, був Майлз Ковердейл, який завершив переклад у 1535 році.

У класичній англійській редакції Біблії (т.зв. «King James Bible») слово «and» згадується 46.277 разів. Усього в ній нараховується 783.137 слів.

Найпопулярніші в Біблії твари-

ни – вівця, баран, лев, бик і ягня.

У Біблії згадується про двох тварин, які вміли розмовляти – змія-спокунника і валаамського віслюка.

За Біблією, саме Ной винашов вино і став першою людиною, яка спробувала м'ясо.

Багато хто вважає, що мудреців, які прийшли до новонародженого Ісуса, було троє, і відомі навіть їхні імена. Однак у Біблії їх кількості чітко не вказано ніде.

Останнім словом у Біблії є «Аміль».

Видання «1000 і 1 факт»

Вітаємо Ювілярів! У червні-серпні святкують ювілей:

30-річчя священства – о. Іван Залуцький (11.06)
30-річчя священства – о. Євген Снеда (17.06)
30-річчя священства – о. Мирослав Гладяк (30.08)
20-річчя священства – о. Богдан Кузьмич (16.06)
20-річчя священства – о. Євген Бойко (07.07)
20-річчя священства – о. Іван Галімурка (07.07)
20-річчя священства – о. Олексій Хіпінський (07.07)
20-річчя священства – о. Ігор Берко (13.07)
20-річчя священства – о. Михайло Байдака (19.08)
15-річчя священства – о. Андрій Мацьків (28.07)
15-річчя священства – о. Юрій Хамуляк (28.07)
10-річчя священства – о. Ярослав Гевак (17.06)
10-річчя священства – о. Ігор Леськів (08.07)
10-річчя священства – о. Василь Янів (14.08)
5-річчя священства – о. Іван Курилець (30.06)
5-річчя священства – о. Степан Сус (30.06)
5-річчя священства – о. Тарас Фітьо (13.07)

75-річчя уродин – о. Ростислав-Антон-Андрій Процюк (30.06)
70-річчя уродин – о. Микола Кузьмич (04.06)
60-річчя уродин – о. Михайло Писко (15.08)
55-річчя уродин – о. Павло Менделюк (14.07)
55-річчя уродин – о. Дмитро Майкут (18.08)
55-річчя уродин – о. Степан Антонюк (28.08)
50-річчя уродин – о. Андрій Удовенко (06.06)
45-річчя уродин – о. Валерій Лозинський (01.06)
45-річчя уродин – о. Федір Романишин (21.07)
45-річчя уродин – о. Орест Чекал (10.08)
40-річчя уродин – о. Олексій Коростіль (20.07)
35-річчя уродин – о. Андрій Михайлюк (09.06)
35-річчя уродин – о. Ростислав Бубняк (07.07)
35-річчя уродин – о. Ігор Бойко (06.08)
30-річчя уродин – о. Василь-Руслан Тузяк (17.06)

Вітаємо!

З нагоди 75-річчя від дня уродин редакція газети «Мета» щиро вітає і здоровить нашого активного дописувача і автора багатьох матеріалів параха храму св. Софії у Львові всечеснішого протоієрея Богдана Смука

Прийміть від нас, Всечесніший отче, найщиріші побажання міцного здоров'я, радості і миру Божого. Нехай Ваша мудрість надалі розливається на сторінки «Мети», щоб наші читачі знаходили у Ваших словах щедрі зерна Божої правди.

Увага! Наступне число часопису «МЕТА» вийде у світ на початку вересня.

Майстерня

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ
Львів, пл. св. Юра, 5, у підвір'ї архикафедрального храму св. Юра.
тел. моб. 0936689090; 0677490000